

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 420 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ Ο ΣΦΑΓΕΑΣ ΟΜΠΑΜΑ!

ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΚΑΠΗΛΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ!

15-17/11 ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ / ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ-Ε.Ε.-ΝΑΤΟ

Στο δρόμο του Νοέμβρη - Κάτω ο Μνημονιακός Μεσαίωνας

Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, Για τον Σοσιαλισμό

ΕΚΑ
Πραξικοπηματική παρέμβαση του κράτους
σελ. 4

Προϋπολογισμός
Οικονομική αποδιάλυση - στο βάθος «κόφτης»
σελ. 7

ΗΠΑ
Εκλογές «Άγριας Δύσης»
σελ. 12

CETA
Μετ' εμποδίων και απειλών υπογράφτηκε η συμφωνία
σελ. 13

ΣΜΕΘ: Καταβλήθηκαν τα δεδουλευμένα από τον Μπαχαράκη

Από την Δευτέρα 24/10/2016, η εργοδοσία των φροντιστηρίων Μπαχαράκη κατέβαλλε τελικά, με την διαδικασία κατάσχεσης, στον συνάδελφο καθηγητή Γ.Π., όλες τις διαφορές των δεδουλευμένων, που πεισματικά αρνιόταν να καταβάλλει επί 5 και πλέον έτη! Αυτή η εξέλιξη έχει μια ιδιαίτερη αξία, γιατί:

1) Την εποχή της κρίσης και των Μνημονίων, το αυτονόητο, τα εργατικά δικαιώματα, ακόμη και το να πληρώνεσαι στην ώρα σου και όλα όσα δικαιούσαι, δεν είναι πλέον αυτονόητα. Περίπου, 900.000 εργαζόμενοι πληρώνονται με καθυστέρηση ακόμη και 2 ετών. Περίπου 130.000 εργαζόμενοι αμείβονται με 100 ευρώ το πολύ τον μήνα και μάλιστα μικτά.

2) Αυτά τα πέντε χρόνια, η εργοδοσία των φροντιστηρίων Μπαχαράκη, αμέσως μετά τις πρώτες κινητοποιήσεις του ΣΜΕΘ, για την υπεράσπιση του συνάδελφου, εξαπέλυσε ένα κύμα με εξώδικα, εγκλείσεις, μηνύσεις, αγωγές, ασφαλιστικά μέτρα, προσαγωγές, συλλήψεις, αστυνομικές και δικαστικές διώξεις. Διώξεις που κάποιες εκ των οποίων ακόμη εκκρεμούν σε βάρος του Σωματείου, των μελών

του αλλά και του συναδέλφου.

Η τελική καταβολή όλων των δεδουλευμένων είναι μια δικαίωση του συναδέλφου, του Σωματείου, της αλληλεγγύης και της υποστήριξης στον δίκαιο αγώνα μας, κυρίως όμως είναι **μια δικαίωση του ίδιου του αγώνα**. Η δυναμική, οργανωμένη, μαζική και αποφασιστική διεκδίκηση/ υπεράσπιση των εργατικών ή κοινωνικών δικαιωμάτων μας, είναι η μοναδική απάντηση στην κρίση και τα Μνημόνια.

=> Η καταβολή των δεδουλευμένων να είναι η αρχή

=> Κάθε μήνυση, δίκη και αξίωση σε βάρος του Σωματείου και των μελών του να αποσυρθεί, να παύσει ή να ανακληθεί

Η καταβολή όλων των δεδουλευμένων από την εργοδοσία των φροντιστηρίων Μπαχαράκη δεν πρέπει να εφησυχάσει κανέναν. Όσο εκκρεμούν σε βάρος του Σωματείου, των μελών του, αλλά και του συναδέλφου, μηνύσεις, δίκες και αποφάσεις ή αξιώσεις αυτής της εργοδοσίας, εμείς δεν σταματάμε τον αγώνα μας. Η μοναδική προστασία για τα δικαιώματά μας, για τα Σωματεία μας και για το ίδιο το δικαίωμα

στην αγωνιστική διεκδίκηση, που έχει στοχοποιήσει η εργοδοσία των φροντιστηρίων Μπαχαράκη, βρίσκεται στην δημιουργία διευρυμένου μετώπου υπεράσπισης και αλληλεγγύης του Σωματείου μας.

Όλες και όλοι, στα δικαστήρια Θεσ/κης, σε συγκεντρώσεις αλληλεγγύης του ΣΜΕΘ, ενάντια στις δίκες, μηνύσεις της εργοδοσίας των φροντιστηρίων Μπαχαράκη:

Την Δευτέρα 14 Νοέμβρη, στις 9πμ, όπου η εργοδοσία θα ζητάει ουσιαστικά την επιστροφή των δεδουλευμένων!

Την Πέμπτη 15 Δεκεμβρίου 2016, στις 9πμ, όπου εκδικάζεται μήνυση που είχε καταθέσει η εργοδοσία τον Μάρτιο του 2012, κατά τριών μελών της διοίκησης του ΣΜΕΘ.

Θεσσαλονίκη, 30/10/2016

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΚΗΣ (ΣΜΕΘ)
(διευθ. ΕΚΘ, Αριστοτέλους 32, 4ος όρ., 1ο γραφείο, (κάθε Τρίτη 10:30-12:30) τηλέφωνο: 2310 265 730 e-mail: somiekth@gmail.com ιστοσελίδα: www.smeth.gr

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Οι Κατακτητές

Συγγραφέας: Αντρέ Μαλρό

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2016

Σελίδες: 266

Τιμή: 8 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη, εκδίδουν το μυθιστόρημα του Αντρέ Μαλρό (1901-1976), **Οι Κατακτητές**, που αν και έχει εκδοθεί πολλές φορές στο παρελθόν, είναι πια εξαντλημένο. Οι Κατακτητές είναι ένα έξοχο μυθιστόρημα, από τα αριστουργήματα του 20ου αιώνα, που καθιέρωσε τον Μαλρό ως έναν από τους σημαντικότερους συγγραφείς του, και διαμορφώνει την πλοκή του εξιστορώντας ένα μέρος της κινέζικης επανάστασης του 1925-1927. Ο Γκαρίν, το κεντρικό πρόσωπο του μυθιστορήματος, είναι το άλλο εγώ ή το «μάτι» του Μαλρό που βλέπει, παρουσιάζει και εξηγεί τα γεγονότα. Ο Γκαρίν είναι ένας διανοούμενος που προέρχεται από την Ευρώπη, οι βεβαιότητες και η μεθοδικότητα της οποίας, δεν είναι το πιο κατάλληλο εργαλείο για την εξήγηση των γεγονότων

και της ψυχής της αχανούς και άναρχης Κίνας του 1920. Ο Λ. Τρότσκι εκθειάζοντας αλλά και κριτικάροντας το βιβλίο του Μαλρό, γράφει:

«Με λίγες χρωματιστές πινελιές, ακολουθώντας τη διαστικτική μέθοδο, ο Μαλρό δίνει μια αξέχαστη εικόνα της Γενικής Απεργίας, βέβαια, όχι όπως είναι από τα κάτω, όχι όπως διενεργείται, αλλά όπως παρατηρείται από τα πάνω: οι Ευρωπαίοι δεν παίρνουν το δείπνο τους, οι Ευρωπαίοι ιδρώνουν μέσα στη ζέστη, οι Κινέζοι έχουν διακόψει την εργασία στις κουζίνες και την εργασία για να λειτουργούν οι ανεμιστήρες. Αυτό δεν είναι μια μομφή για το συγγραφέα: Ο αλλοδαπός καλλιτέχνης δεν θα μπορούσε, αναμφίβολα, να αντιμετωπίσει διαφορετικά το θέμα του».

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο γελοίος πόλεμος...

Η περίοδος μεταξύ 3 Απριλίου 1939 και 19 Μαΐου 1940, όταν ο Χίτλερ εισέβαλλε τελικά στη Γαλλία, έχει χαρακτηριστεί ως «γελοίος πόλεμος» (*drole de guerre* ή *phony war*). Νομίζουμε ότι ο χαρακτηρισμός ταιριάζει απόλυτα στη σύγκρουση των παλιών και νέων μνημονιακών για τις τηλεοπτικές άδειες, και ιδιαίτερα μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ.

Χαρακτηριστικό και αυτού του «γελοίου πολέμου» η απόφαση του ΣτΕ και οι δηλώσεις των διαφόρων σφουγγακωλάρων μνημονιακών: Είτε της κυβέρνησης, («Αυτόν τον τόπο δεν τον κυβερνούν ούτε τα διαπλεκόμενα ούτε το βαθύ παρακράτος. Τον κυβερνούν οι δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις με τη βούληση του ελληνικού λαού»), είτε της ΝΔ και όλων των υπολοίπων, που χαρακτήρισαν τις ενέργειες της κυβέρνησης «πραξικόπημα», που έχυναν κροκοδείλια δάκρια για την «πολυφωνία» στα ΜΜΕξαπάτησης και τρελάθηκαν από χαρά μόλις το ΣτΕ έκρινε το νόμο «αντισυνταγματικό», καλύπτοντας μια ανομία 27 χρόνων που ΝΔ και ΠΑΣΟΚ δημιούργησαν και εξέθρεψαν. Και το αποκορύφωμα και ο αμοραλισμός αυτού του «γελοίου πολέμου», η πρόταση της άθλιας κυβέρνησης Τσίπρα για τον Πολύδωρα στη θέση του προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης (ΕΣΡ)! Πρόκειται για έναν άνθρωπο από τα «ληγμένα» της παραδοσιακής Δεξιάς αν όχι ακροδεξιάς, για τον οποίο πρόχειρα μας έρχονται στη μνήμη αφενός το κόμμα που ίδρυσε μαζί με των Ψωμάδη και τον Νικολόπουλο («Ένωση για την πατρίδα και λαό») και αφετέρου οι δηλώσεις του, ότι για να διώξουμε τον ΣΥΡΙΖΑ από την κυβέρνηση μπορούμε να συνεργαστούμε και με την Χρυσή Αυγή!...

...και ο πραγματικός πόλεμος

Φυσικά οι φωνές του Τσίπρα και της παρέας του ενάντια στο ΣτΕ, ότι «τον τόπο τον κυβερνούν οι δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις με τη βούληση του ελληνικού λαού» κ.λπ., αποτελούν παραποίηση της πραγματικότητας. Η κυβέρνηση Τσίπρα **τυπικά** μόνο είναι «δημοκρατικά εκλεγμένη», **ουσιαστικά** δεν είναι, γιατί εξαπάτησε τον ελληνικό λαό και υφάρπαξε την ψήφο του με ψεύτικες υποσχέσεις, δεσμεύσεις και «προγράμματα». Ακό-

Εκρηκτική κοινωνική, οικονομική και πολιτική κατάσταση

μη μεγαλύτερη ανακρίβεια και παραποίηση είναι ότι κυβερνάει με τη «βούληση του ελληνικού λαού». Αυτό, όχι μόνο γιατί δημοσκοπικά τα ποσοστά του συρρικνώνονται διαρκώς, αλλά κυρίως γιατί το διαζύγιο με τις εργατικές και λαϊκές μάζες είναι οριστικό, μεγαλώνει και μετατρέπεται σε οργή, αγανάκτηση και αηδία που αργά η γρήγορα θα ξεσπάσει, ξεπερνώντας το αίσθημα απαισιοδοξίας, ματαιότητας ή ακόμη και «προδοσίας» που δημιούργησε η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ. Άλλωστε αυτή τη **διάρρηξη** των σχέσεων με τις μάζες αποτυπώνουν οι δημοσκοπήσεις. Και αυτό σε κάποιο βαθμό: στη πραγματικότητα το διαζύγιο είναι ακόμη μεγαλύτερο και **βαθύτερο**. Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν κυβερνάει με τη θέληση του ελληνικού λαού, αλλά μόνο χάρις σε μια πλαστή πλειοψηφία βουλευτών που του εξασφαλίζει η «εύνοια» των νόμων του αστικού Κοινοβουλίου.

Η κυβέρνηση Τσίπρα και οι άλλες μνημονιακές δυνάμεις έχουν κηρύξει **πραγματικό** πόλεμο, ακραία ταξικό πόλεμο, ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, με θύματα που μετρούνται σε εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια. Και ο Μολώχ του κεφαλαίου, των ανίκανων και διεφθαρμένων αστικών κομμάτων, των δανειστών-τοκογλύφων, της διαλυόμενης ΕΕ και γενικά του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, ζητάει και άλλα θύματα. Δεν τους αρκεί ότι περίπου 1,5 εκ. είναι άνεργοι, ότι πάνω από 4,5 συνάνθρωποί μας είναι κάτω από ή στο όριο φτώχειας και από αυτούς οι μισοί βρίσκονται στη ζώνη της ακραίας φτώχειας (δεν μπορούν να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους ούτε σε βασικά είδη διατροφής), ότι το 39,9% του πληθυσμού στερείται φαγητού και θέρμανσης, ότι 230.774 παιδιά ζουν σε νοικοκυριά χωρίς κανέναν εργαζόμενο, ότι 2 στις 3 θέσεις εργασίας που δημιουργούνται είναι ελαστικής μορφής, που κατά κανόνα είναι

ανασφάλιστες, κακοπληρωμένες κ.λπ.

Τώρα ετοιμάζονται να πάρουν ακόμη χειρότερα μέτρα: Να καταργήσουν τα δώρα και στον ιδιωτικό τομέα, να καταργήσουν, επί της ουσίας αλλά και τυπικά, τις συλλογικές συμβάσεις. Να επιτρέψουν τις ομαδικές απολύσεις, να καταργήσουν, επί της ουσίας αλλά και τυπικά, το δικαίωμα της απεργίας, τον συνδικαλισμό και γενικά τα εργατικά δικαιώματα, δηλαδή τη ραχοκοκαλιά της εργατικής τάξης και κατά συνέπεια όλης της κοινωνίας.

Πρόκειται για ένα ανελέητο πραγματικό πόλεμο, γιατί την ίδια στιγμή που κόβουν τα ψίχουλα του ΕΚΑΣ (για λόγους ισότητας σύμφωνα με αναπληρώτρια υπουργό Κοιν. Αλληλεγγύης, Θεανώ Φωτίου!) δίνουν αστρονομικούς μισθούς στους «οικονομικούς δολοφόνους» του νέου υπερταμείου, στο οποίο εκχωρείται όλη η δημόσια περιουσία για ξεπούλημα: στον Διευθύνοντα Σύμβουλο 220.000 ευρώ, στον αναπληρωτή Δ.Σ 185.000 ευρώ... ενώ όλα τα μέλη του Συμβουλίου για κάθε συνεδρίαση θα λαμβάνουν 1.000 ευρώ πέραν του μισθού τους, όσα δηλαδή παίρνει σήμερα ένας καλοπληρωμένος εργάτης!

Οικονομική και πολιτική κρίση σε παροξυσμό

Η «γελοίος πόλεμος» τους δείχνει τη βαθύτατη πολιτική κρίση του συστήματος, των αστικών πολιτικών κομμάτων και πρώτα - πρώτα των δυο πρωταγωνιστών, ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ. Έχει όμως σαν στόχο να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους από τα καυτά προβλήματα, από τα μέτρα απίστευτης σκληρότητας που ετοιμάζουν, από τις επικίνδυνες καταστάσεις που μαζεύονται στον ορίζοντα.

Η καταρρέουσα άθλια κυβέρνηση Τσίπρα, προκειμένου να παραμείνει γαντζωμένη στην εξουσία, έχει κατασκευάσει, όπως προηγουμένως οι Σαμαράς - Βενιζέλος, μια νέα εκδοχή του success story αλλά με το ίδιο περίπου περιεχό-

μενο: η ανάπτυξη αρχίζει, οι επενδύσεις έρχονται και η έξοδος στις αγορές επίκειται. Και πάλι η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Δίπλα στο υπέρογκο δημόσιο χρέος υπάρχει και έκρηξη του ιδιωτικού χρέους, οι πλειστηριασμοί πυκνώνουν, τα λουκέτα αυξάνονται (μετά το κλείσιμο «Ηλεκτρονικής», «Παπασωτηρίου», «Ελευθερουδάκη», Athens Ledra, ΦΑΓΕ Αμύνταιου, ΔΕΛΤΑ Τρικάλων, χαρτοβιομηχανίας ΒΙΣ, ΙΜΑΣ Μαγνησίας, Λεβεντέρη Βόλου, Softex-Bolton Group, Όμιλου Μαρινόπουλου, έκλεισε και η HBH-PepsiCo) και γενικά οι οικονομία διαλύεται και στο παρασκήνιο οι συζητήσεις για ένα 4ο μνημόνιο έχουν αρχίσει.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, μπορεί να ονειρεύονται κάποιοι ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού ή ενδεχόμενα να τη δουν σε κάποιους δείκτες της οικονομίας, όμως τα πράγματα οδεύουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται στη μέση μιας Ε.Ε. που αποσυντίθεται και μιας περιοχής που φλέγεται, όπου ο κίνδυνος μια γενικότερης ανάφλεξης έρχεται κάθε μέρα και πιο κοντά. Τα αυταρχικά μέτρα και η ολομέτωπη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους της πολιτικοοικονομικής ελίτ της Ε.Ε., μπορεί να καθυστερούν την αποσύνθεσή της αλλά δεν την ματαιώνουν. Μετά το Brexit η αποσύνθεσή της έχει πάρει νέα δυναμική και η καλπάζουσα κρίση της Ιταλίας αλλά και η κατάσταση στην Ελλάδα μπορεί να την καταστήσουν ραγδαία και μη αναστρέψιμη.

Σ' αυτές τις κρίσιμες συνθήκες όπου η αστική τάξη και τα αστικά κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, κ.λπ.) αποδεικνύονται όλο και πιο ανίκανα και επικίνδυνα, μόνο οι εργαζόμενοι, τα λαϊκά στρώματα και η νεολαία μπορούν να βγάλουν την κοινωνία από την καταστροφή και να επανεκκινήσουν την οικονομία προς όφελός τους, προς όφελος όλων αυτών που υπήρξαν τα θύματα της πολιτικής τους.

Είναι η ώρα με τους αγώνες μας να ανατρέψουμε όλους αυτούς τους επικίνδυνους υπηρέτες του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών, και στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις να εγκαταστήσουμε μια κυβέρνηση των εργαζομένων, εγγυητή μια οικονομίας που θα έχει στο κέντρο της ανάγκες των ανθρώπων και όχι το κέρδος των καπιταλιστών.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Μετά από 8 χρόνια κρίσης, και σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της Eurostat, δεν έχει γιγαντωθεί μόνο η **φτώχεια** στη χώρα μας (δες αντίστοιχο άρθρο σε αυτό το φύλλο της ΕΠ) αλλά, όπως ήταν αναμενόμενο, έχει αυξηθεί και η οικονομική/κοινωνική ανισότητα. Η κρίση και τα μνημόνια πλήττουν κυρίως την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, και πολύ λιγότερο την αστική τάξη και τα ανώτερα μικροαστικά στρώματα. Έτσι, το 2005 το ετήσιο εισόδημα του πλουσιότερου 20% του ελληνικού πληθυσμού ήταν 5,8 φορές μεγαλύτερο από το ετήσιο εισόδημα του φτωχότερου 20% του πληθυσμού. Το 2008 εξακολουθούσε να είναι 5,8 φορές μεγαλύτερο. Αλλά το 2015, το ετήσιο εισόδημα του πλουσιότερου 20% έφθασε να είναι 6,5 φορές μεγαλύτερο απ' όσο το εισόδημα του φτωχότερου 20% του πληθυσμού. Αυτή η αύξηση της οικονομικής/κοινωνικής ανισότητας χαρακτηρίζει όλες τις χώρες της ΕΕ την τελευταία οκταετία (από 5 σε 5,2 φορές) ιδιαίτερα τις χώρες της Ευρωζώνης (από 4,9 σε 5,2 φορές) και πολύ περισσότερο τις χώρες όπου εφαρμόστηκαν μνημόνια (Ισπανία, Εσθονία, Ιρλανδία, Κύπρος, Λιθουανία, Ρουμανία, Βουλγαρία).

Το παράρτημα των Ηνωμένων Εθνών που ασχολείται με θέματα **παιδίων** ανακοίνωσε πως 5 στα 6 παιδιά, κάτω των δύο ετών, σε αναπτυσσόμενες χώρες, δεν λαμβάνουν αρκετές από τις ενδεδειγμένες τροφές, κινδυνεύοντας από μη αναστρέψιμη διανοητική και σωματική βλάβη. Οι περιοχές με τις μεγαλύτερες ελλείψεις είναι η Νότια Ασία και η υποσαχάρια Αφρική, όπου τα παιδιά παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη υστέρηση σε ύψος, αναλογικά με την ηλικία τους. Έρευνες στη Σενεγάλη, το Νεπάλ, την Τανζανία και την Καμπότζη δείχνουν ότι μεγάλος αριθμός παιδιών τρέφονται με ανθυγιεινά σνακ που προωθούνται κυρίως από πολυεθνικές εταιρίες και οι οποίες διαφημίζουν τα «θρεπτικά» συστατικά.

Η **Αφρική** εξακολουθεί να παραμένει βασικό πεδίο «διεκδίκησης» των ιμπεριαλιστών και στον 21ο αιώνα. Πρόκειται για μια ήπειρο πλούσια σε πετρέλαιο και φυσικούς πόρους, αλλά με τους πιο εξαθλιωμένους κατοίκους, εξαιτίας του «πλιάτσικου» που γίνεται εδώ και αιώνες. Σε όλη την ήπειρο υπάρχουν τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, μεγάλες ποσότητες μεταλλευμάτων, ουράνιο και αφθονία πολύτιμων μετάλλων, όπως χρυσός, αλλά και διαμαντιών. Σχεδόν 130 χρόνια μετά τη Διάσκεψη του Βερολίνου, όπου οι αποικιοκρατικές δυνάμεις αποφάσισαν τον τεμαχισμό της αφρικανικής ηπείρου σε περιοχές ελέγχου, αυτό που συμβαίνει αυτή την περίοδο μπορεί να περιγραφεί ως «ο νέος αγώνας για τον διαμελισμό της Αφρικής». Οι ΗΠΑ, στο πλαίσιο του πολέμου κατά της τρομοκρατίας, ξεκίνησαν μία σειρά στρατιωτικών ασκήσεων σε ολοένα αυξανόμενο αριθμό στις αφρικανικές χώρες. Οι ΗΠΑ έχουν επίσης δημιουργήσει πλέον βάσεις στον Νίγηρα, στο Τζιμπουτί, στην Κένυα, την Αιθιοπία, τη Σομαλία, το Νότιο Σουδάν, την Μπουρκίνα Φάσο και τις Σεϋχέλλες. Αμερικανικός στρατός πάτησε το πόδι του και στη Λιβερία, κατά τη διάρκεια της επιδημίας του έμπολα το 2014.

Πραξικοπηματική παρέμβαση του κράτους στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας

Το σωματείο της ALPHA BANK, το οποίο είχε αποκλειστεί από το 29ο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ) τον Μάιο, είχε προσφύγει στα δικαστήρια ενάντια στη διοίκηση του ΕΚΑ με κατάθεση ασφαλιστικών μέτρων και τα κέρδισε. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών αποφάσισε την ακύρωση των αποφάσεων και των εκλογών του συνεδρίου του ΕΚΑ και προχώρησε σε διορισμό νέας διοίκησης. Η σύνθεση της νέας διοίκησης είναι ίδια με την προηγούμενη: ΔΑΣ (ΚΚΕ)-ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΜΕΤΑ (ΣΥΡΙΖΑ και ΛΑΕ) - ΕΜΕΙΣ (διάσπαση της ΠΑΣΚΕ)-Νέα Πορεία (διάσπαση της ΔΑΚΕ), ενώ αφαιρέθηκε μία έδρα από την ΑΤΕ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ), που δόθηκε στη Νέα Πορεία.

Σημείο της απόφασης αναφέρει: «Ο έλεγχος του κύρους των κάθε φύσεως εκλογών των οργάνων σωματείων εναπόκειται στη δικαιοδοτική κρίση των Δικαστηρίων και όχι των διοικητικών συμβουλίων ή γενικών συνελεύσεων των υπερκείμενων οργανώσεων, τα οποία δεσμεύονται από το εκλογικό αποτέλεσμα των αρχαιρεσιών της πρωτοβάθμιας οργάνωσης - μέλους τους, που αφορά την εκλογή των αντιπροσώπων τους για τα συνέδρια των τελευταίων».

Πρόκειται για μια ανοιχτή επίθεση στο εργατικό κίνημα, καθώς η παραπάνω απόφαση αποτελεί ωμή παρέμβαση του αστικού κράτους διαμέσου των μηχανισμών του, όπως είναι τα αστικά δικαστήρια, στα εσωτερικά ζητήματα των κοινωνικών οργανώσεων της εργατικής τάξης, όπως το ΕΚΑ, μια από τις μεγαλύτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις της χώρας.

Η συγκυρία μέσα στην οποία έρχεται αυτή η εξέλιξη δεν είναι τυχαία, καθώς προετοιμάζονται από τη νεομνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τα μέτρα για τα «εργασιακά», μια ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση-τομή στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων. Ένα από τα στοιχεία της λογικής του πορίσματος των «σοφών» για τα εργασιακά είναι η ανάδειξη του κράτους ως κύριου ρυθμιστή και υπεύθυνου για θέματα που αποτελούσαν μέχρι πρότινος αποκλειστική υπόθεση των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των εργαζομένων. Ενδεικτικά αναφέρουμε την πρόταση να καθορίζεται ο βασικός μισθός από το κράτος ή τη δυνατότητα να κρίνει το κράτος αν μια συλλογική σύμβαση εργασίας είναι αντιπροσωπευτική, ελέγχοντας τα μητρώα μελών του σωματείου που την έχει υπογράψει κ.ά. Προωθείται έτσι ο ελεγχόμενος συνδικαλισμός, που θα υποτάσσεται στις απαιτήσεις και τις ορέξεις κράτους/εργοδοτών και δεν θα απειλεί τα συμφέροντά τους. Οι εξελίξεις στο ΕΚΑ είναι προάγγελος αυτής της πολύ σκοτεινής και επικίνδυνης κατάστασης. Είναι όμως και ακόμη μία ένδειξη της επαναφοράς του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, ακόμη πιο αντιδραστικού.

Σημαντική ευθύνη έχουν όμως και οι γραφειοκρατικές ηγεσίες όλων των αποχρώσεων, με την παράλυση και τη διάλυση που έχουν φέρει στα συνδικάτα, δίνοντας χώρο στο κράτος να παρεμβαίνει έτσι. Οι καρεκλοκένταυροι-υπεύθυνοι για την κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, όχι μόνο δεν έκαναν τίποτα όλα αυτά τα χρόνια για να οργανώσουν τις αντιστάσεις των εργαζομένων απέναντι στην πρωτοφανή επίθεση, αλλά πρωτοστατούν στην επιβολή αντιδημοκρατικών λειτουργιών στο εσωτερικό των σωματείων, εκκαθαρίζοντας κάθε φωνή ή πρακτική που συγκρούεται με τη λογική ενός συμβιβασμένου και ξεπουλημένου συνδικαλισμού, που δεν εξυπηρετεί τα δικά τους μικροκομματικά παιχνίδια και συμφέροντα. Αυτοί διασπάνε καθημερινά το συνδικαλιστικό κίνημα, με τις χωριστές πορείες και συγκεντρώσεις, τις περισσότερες φορές ενάντια σε απεργίες ή σε ριζοσπαστικότερες μορφές πάλης και μάλιστα στις πιο κρίσιμες στιγμές.

Όσα έλαβαν χώρα τις μέρες πριν το 29ο συνέδριο του ΕΚΑ είναι ενδεικτικά. Σύσσωμη η απερχόμενη διοίκηση, που αποτελούνταν από τις ΔΑΣ-ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΜΕΤΑ-Νέα Πορεία-ΕΜΕΙΣ, πλην της ΑΤΕ, με εντελώς πραξικοπηματικές διαδικασίες, ανυπόστατες δικαιολογίες και αβίαστο βάφτισμα σωματείων ως εργοδοτικά, απέρριψαν την εγγραφή σωματείων στο ΕΚΑ (Ενιαίο

Σωματείο Vodafone-Wind-Victus, ΦΑΜΑΡ) και αποφάσισαν τον αποκλεισμό από το συνέδριο αντιπροσώπων περισσότερων από 20 σωματεία. Μια από τις προφάσεις που χρησιμοποίησαν ήταν ότι τα σωματεία που αποκλείστηκαν προέβλεπαν επιστολική ψήφο στο καταστατικό τους, δικαιολογία που αντιβαίνει στο καταστατικό του ΕΚΑ. Η απάντηση των συγκεκριμένων δυνάμεων ήταν πως σε προηγούμενο συνέδριό του το ΕΚΑ είχε αποφασίσει τη μη εγγραφή σωματείων με επιστολική ψήφο. Λένε δηλαδή ότι το συνέδριο μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης είναι πιο πάνω από το ίδιο το καταστατικό της. Αυτή η πρακτική/λογική καταργεί τις δημοκρατικές λειτουργίες μέσα στα συνδικάτα, καθώς σημαίνει ότι οποιαδήποτε συγκυριακή πλειοψηφία διαμορφώνεται μπορεί να παίρνει αποφάσεις που δεν προβλέπονται στο καταστατικό. Επί της ουσίας πρόκειται για κατάργησή του. Αναμφίβολα δεν μπορεί να γίνει ανεκτή η παρέμβαση των αστικών οργάνων στον τρόπο λειτουργίας των συνδικαλιστικών οργανώσεων, όπως εξίσου αναμφίβολα δεν γίνεται να επιβάλλεται η δικτατορία των γραφειοκρατών.

Απέναντι σε αυτά οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουμε για την ανεξαρτησία των σωματείων από το καπιταλιστικό κράτος. Αυτό συνεπάγεται συνεχή αγώνα ώστε να αποτελούν όργανα των εργαζομένων και όχι του αστικού κράτους. Η πάλη για ανεξαρτησία των σωματείων σημαίνει ταυτόχρονα και πάλη για την πολιτικοποίησή τους. Δεν θέλουμε σωματεία πολιτικά «ουδέτερα» ή συμβιβασμένα και εργοδοτικά, αλλά σωματεία εργαλεία αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης, που την εκπαιδεύουν στην καθημερινή πάλη για διεκδικήσεις και καλύτερευση του βιοτικού της επιπέδου, αλλά ταυτόχρονα ριζοσπαστικοποιούν τη συνείδησή της και την ανυψώνουν σε ένα πιο επαναστατικό επίπεδο, τη βοηθούν να κατανοήσει την ταξική φύση της κοινωνίας, την αναγκαιότητα αυτή να ξεπεραστεί και την τροφοδοτούν με ταξική αυτοπεποίθηση και πίστη στις δυνάμεις της. Ειδικά μέσα στη σημερινή κρίση, όπου αγώνας για τη διασφάλιση των στοιχειωδέστερων δικαιωμάτων (μισθός, συμβάσεις, διασφάλιση θέσεων εργασίας) σημαίνει αυτόματα σύγκρουση με την αστική τάξη και τις πολιτικές της (μνημόνια, ΕΕ κ.ά.). Τα σωματεία γίνονται αποτελεσματικά όταν λειτουργούν στη βάση της εργατικής δημοκρατίας, της ελεύθερης εκπροσώπησης στο εσωτερικό τους όλων των τάσεων, της ταξικής αλληλεγγύης, του σεβασμού από όλους στις αποφάσεις τους.

Κόντρα στη συναίνεση που επιδεικνύει η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, οι εργαζόμενοι πρέπει να σπάσουμε όλες τις αυταπάτες που καλλιεργεί ο καπιταλισμός και τα δεκανίκια του. Να προχωρήσουμε στην υιοθέτηση ενός σχεδίου αγώνων και ενός προγράμματος σωτηρίας, στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας, με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, ρήξης και ανατροπής με το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα. Με μαζικούς, ταξικούς, ανυποχώρητους και αυτοοργανωμένους αγώνες να ανασυγκροτήσουμε το συνδικαλιστικό κίνημα, να απαντήσουμε στην κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και τη λυσσαλέα επίθεση που δεχόμαστε.

Επίκαιρα...

Εργατικά «ατυχήματα» ή συνειδητά εγκλήματα;

Στα τραύματά του υπέκυψε ο εργαζόμενος του Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε (Διαχειριστής Ελληνικού Δικτύου Διανομής Ηλεκτρικής Ενέργειας) που είχε τραυματιστεί σοβαρά στις 27 Σεπτεμβρίου από την κατάρρευση εισόδου ακινήτου, κατά τη διάρκεια εργασιών καταμέτρησης στα Κύθηρα.

Ένας άλλος, 55χρονος εργάτης, έχασε τη ζωή του από ηλεκτροπληξία την ώρα που δούλευε σε εργολαβία ασφαλτόστρωσης της Περιφερειακής Ενότητας Μαγνησίας, κοντά στο χωριό Κανάλια. Ο εργάτης κεραυνοβολήθηκε από το ρεύμα όταν ακούμπησε στην πλατφόρμα του φορτηγού που είχε έρθει σε επαφή με τα ηλεκτροφόρα καλώδια της ΔΕΗ. Να σημειώσουμε ότι αυτό είναι το τέταρτο θανατηφόρο εργατικό «ατύχημα» που συμβαίνει στη Μαγνησία στη διάρκεια ενός μήνα, ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό σε τέσσερις νεκρούς και τρεις τραυματίες.

Σοβαρό εργατικό «ατύχημα» συνέβη και κατά τη διάρκεια της πρωινής βάρδιας στο εργοστάσιο της επιχείρησης Elbisco στο Πικέρι, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό νεαρής συμβασιούχου εργαζόμενης που έχασε μέρος από τα δυο της δάχτυλα.

Ακόμη, σοβαρά εργατικά «ατυχήματα» σημειώθηκαν μέσα σε τρεις ημέρες και σε δύο εκκοκκιστήρια: στο Δήμο Σοφάδων σκοτώθηκε ένας οδηγός, 48 χρονών, κατά τη διάρκεια φορτοεκφόρτωσης βαμβακόσπορου, ενώ στο εκκοκκιστήριο Φαρσάλων ακρωτηριάστηκε ένας εργαζόμενος στην πρέσα εκκοκκισμού.

Αυτά τα εργατικά ατυχήματα είναι συνειδητά εγκλήματα σε βάρος της εργατικής τάξης που θυσιάζεται στον βωμό του κέρδους των καπιταλιστών/αφεντικών. Αυτή η κατάσταση θα οξυνθεί στο έπακρο με τα νέα ανεργιακά μέτρα που θα κατεβάσει προς ψήφιση, το επόμενο διάστημα, η δωσίλογη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Οφείλουμε να οργανωθούμε και να αντισταθούμε σε κάθε χώρο δουλειάς με μαχητικούς και ανυποχώρητους αγώνες για να υπερασπίσουμε τα δικαιώματά μας, τις ίδιες τις ζωές μας.

Προσαγωγές μαθητών σε κατελιμμένα σχολικά συγκροτήματα

Τα ξημερώματα της 21ης Οκτώβρη, αστυνομικοί και εισαγγελέας προσήγαγαν 10 μαθητές και έναν γονιό στο 5ο και 6ο Λύκειο Λαμίας, τους οποίους οδήγησαν στην αστυνομική διεύθυνση Φθιώτιδας. Την ίδια ώρα, οι αστυνομικοί έκαναν έφοδο στο σχολικό συγκρότημα που στεγάζει το 2ο ΕΠΑΛ Λαμίας και το Νυχτερινό Γυμνάσιο και Λύκειο, και προσήγαγαν τέσσερις μαθητές. Ύστερα από παρέμβαση γονέων και συμμαθητών τους, οι προσαχθέντες αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι. Παρ' όλα αυτά, αναμένεται να ξεκινήσει η διαδικασία να συνταχτούν δικογραφίες και να τους αποδοθούν κατηγορίες.

Αυτή η προσπάθεια εκφοβισμού και τρομοκράτησης της νεολαίας από την συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έρχεται σε συνέχεια του εγγράφου της εισαγγελίας Θεσσαλονίκης (που εκδόθηκε τον Νοέμβρη του 2015) που απειλεί ότι «η κατάληψη σχολικών συγκροτημάτων και η διακοπή της λειτουργίας τους αποτελεί πράξη που διώκεται και τιμωρείται με ποινή φυλάκισης από 6 μήνες έως 5 έτη», καθώς και ότι «η μη παρεμπόδιση των καταλήψεων κα των μαθητών από τους γονείς τους αποτελεί παραμέληση της εποπτείας ανηλίκων».

Αυτά τα περιστατικά μόνο τυχαία δεν είναι. Αποτελούν μία συνειδητή προσπάθεια ποινικοποίησης των αγώνων των μαθητών, εκφοβισμού και καταστολής του μαθητικού κινήματος. Η βία και η καταστολή με την οποία θέλουν να φιώσουν τη νεολαία δεν πρέπει να περάσει αναπάντητη. Με την ψήφιση του νέου νομοσχεδίου για την παιδεία –που θα είναι και η ταφόπλακα της– θα βρουν την νεολαία μπροστά τους! Στα σχολεία, στις γειτονιές, στους δρόμους οι μαθητές πρέπει να παλέψουν μαζί με τους φοιτητές, τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ενάντια στα βάρβαρα μνημόνια, τη διάλυση της παιδείας και την ισοπέδωση της κοινωνίας.

Ανυποχώρητος αγώνας για την αξιοπρέπεια και το μέλλον μας!

Στις 22 και 23 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε το πανελλαδικό διήμερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης. Στις συζητήσεις του διήμερου συμμετείχαν δεκάδες σύντροφοι και συναγωνιστές από όλες τις πόλεις που παρεμβαίνει η ΣΣΠ. Παρακάτω παρουσιάζουμε μερικές βασικές θέσεις του διήμερου:

Α) Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και τα μνημόνια

Η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία συνεχίζει να σπαράσσεται από μια δομική κρίση που πλέον αγκαλιάζει όλους τους τομείς της οικονομίας (παραγωγή, εμπόριο, τραπεζικό και χρηματοπιστωτικό σύστημα). Τα έκτακτα μέτρα συνεχίζονται, επεκτείνονται και διευρύνονται σε μια προσπάθεια ελέγχου της κρίσης, ωστόσο δεν φέρνουν κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα, αποδεικνύοντας την αδυναμία και την αποτυχία των αστικών επιτελείων να δώσουν μία λύση. Οι αποτυχίες αυτές έχουν αντίκτυπο και μεταφράζονται σε μία πολιτική κρίση, λόγω της αποστροφής των μαζών προς τα γνήσια αστικά επιτελεία και την εναντίωσή τους στις πολιτικές αυτές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η κατάσταση στην Ε.Ε. Στην ΕΕ/Ευρωζώνη, η κατάσταση της πολιτικής κρίσης παίρνει χαρακτηριστικά αποσύνθεσης. Οι αποσχιστικές τάσεις πληθαίνουν και την ωθούν σε μία διαλυτική κρίση. Αυτή την στιγμή, σχεδόν κάθε εκλογική διαδικασία στην Ε.Ε., όπως και κάθε μεγάλος ή μικρός αγώνας, εκφράζουν την δυσανεμία των εργατικών μαζών και της νεολαίας απέναντί της, αλλά και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Το BREXIT, οι μαχητικοί αγώνες στη Γαλλία, οι αγώνες σε άλλες χώρες και το δικό μας «ΟΧΙ», αποτελούν κυριολεκτικά εμπόδια στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Απέναντι σε

αυτά, υπάρχει μία και μόνο στρατηγική, αυτή των μνημονίων, των ακραίων πολιτικών λιτότητας, των αντεργατικών μέτρων, της ποινικοποίησης των αγώνων και του αδιστακτου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της καταστολής και της βίας. Η στρατηγική δηλαδή που εφαρμόζεται εδώ και 7 χρόνια στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα η ελληνική οικονομία να βρίσκεται κυριολεκτικά σε κωματώδη κατάσταση. Το ελληνικό τοπίο είναι μία μνημονιακή κόλαση, που την συνθέτουν οι πλειστηριασμοί, η ανεργία, η φτώχεια και η εξαθλίωση. Κυβέρνηση και δανειστές, συνεχίζοντας το καταστροφικό τους έργο, σχεδιάζουν την εφαρμογή νέου αντεργατικού νόμου. Τα μέτρα αυτά, αν εφαρμοστούν ουσιαστικά, θα σημάνουν την συνταγματοποίηση του νεοφιλελευθερισμού, με καταστροφικές επιπτώσεις για την νεολαία και τους εργαζόμενους.

Β) Η επίθεση στην εκπαίδευση

Πλέον, όλες οι λειτουργίες της ελληνικής οικονομίας σβήνουν, εκτός από μία: την αποπληρωμή του χρέους στους τοκογλύφους-δανειστές. Περιττή λειτουργία αποτελεί και η δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Έτσι, το επόμενο διάστημα, κυβέρνηση και δανειστές θα επιδιώξουν μία λυσσοσπασμένη επίθεση στην εκπαίδευση, την οποία καταστρώνουν μέσω του εθνικού διαλόγου. Βασικοί στόχοι τους είναι: α) η μείωση του κόστους της εκπαίδευσης ανά φοιτητή, δηλαδή, δραστηκή μείωση της χρηματοδότησης των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, κάτι που θα φέρει περαιτέρω αδυναμία λειτουργίας τους, κλείσιμο-σγχώνευση τμημάτων και σχολών και μείωση των εισακτέων, β) η αυτοχρηματοδότηση και «αυτονομία» (παιδαγωγική, οικονομική, διοικητική) των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Με απλά λόγια, αυτό σημαίνει διδάκτρα και ιδιωτικοποιήσεις, γ) η σύνδεση των ΑΕΙ και ΤΕΙ με την επιχειρηματικότητα, δηλαδή πλήρης εμπο-

ρευματοποίηση της εκπαίδευσης και υποταγή της σε επιχειρηματικά συμφέροντα, δ) η κατάργηση των πτυχίων και των εργασιακών μας δικαιωμάτων (καθιέρωση πιστωτικών μονάδων, ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, επικράτηση μαθητείας-τζάμπα εργασίας) και ε) το ξερίζωμα του φοιτητικού κινήματος με την ουσιαστική κατάργηση του ασύλου, τη διάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού και των φοιτητικών συλλόγων, προκειμένου να καταφέρουν να προχωρήσουν στα σχέδιά τους.

Γ) Η απάντησή μας

Είναι αλήθεια ότι το φοιτητικό κίνημα τα τελευταία χρόνια δεν έχει να επιδείξει κάποιον σημαντικό αγώνα, οι φοιτητές αδιαφορούν για τις γενικές συνελεύσεις και οι κινητοποιήσεις είναι συνήθως άμαζες. Έτσι το φοιτητικό κίνημα φαίνεται να βρίσκεται σε σύγχυση και λίγο εκτός πραγματικότητας, αν αναλογιστούμε την ένταση της επίθεσης, με κύρια ευθύνη των πολιτικών παρατάξεων που κυριαρχούν όλα αυτά τα χρόνια. Ωστόσο, χρειάζεται μία ψύχραιμη και σωστή ανάλυση αυτής της κατάστασης.

Η κατάσταση αυτή έρχεται σε μεγάλη αντίθεση με την πολιτική ριζοσπαστικοποίηση που έχει συμβεί στην ελληνική κοινωνία και τη νεολαία και με το 85% των φοιτητών που ψήφισε «ΟΧΙ», εκφράζοντας την καθολική τους απόρριψη απέναντι στα μνημόνια. Οι προοπτικές για την αγωνιστική ενεργοποίηση, την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος υπάρχουν και είναι εφικτές. Το φοιτητικό κίνημα στην Ελλάδα έχει ισχυρές αγωνιστικές παραδόσεις και διατηρεί ακόμα, σε σημαντικό βαθμό, τις δομές του. Αυτά και σε συνδυασμό με την αβάσταχτη κατάσταση που διαμορφώνουν τα μνημόνια στην εκπαίδευση και τις ζωές μας, είναι ισχυρές βάσεις για ένα νέο μεγά-

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

22-23 ΟΚΤΩΒΡΗ ΦΥΣΙΚΟ ΑΠΘ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22/10
17:00

Οικονομική και πολιτική κατάσταση: Η μνημονιακή επίθεση στα δικαιώματα εργαζομένων και νεολαίας και η απάντησή μας.

**ΚΥΡΙΑΚΗ 23/10
17:00**

Η νεολαία στο δρόμο της Γαλλίας. Η πρόταση της ΣΣΠ για ένα μαχητικό φοιτητικό κίνημα.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

λο φοιτητικό κίνημα που μπορεί να ξεσπάσει σύντομα, όπως κατά αναλογία συνέβη στην Γαλλία ενάντια στον αντεργατικό νόμο Κομρί. Χρειάζεται, όμως, σωστή ερμηνεία της επίθεσης, προετοιμασία ενάντια στους κινδύνους που έρχονται (διδάκτρα) και λύσεις που να απαντούν στις αγωνίες των φοιτητών και της νεολαίας γενικότερα (ανεργία, δουλικά σχέσεις εργασίας). Χρειάζεται, δηλαδή ένα φοιτητικό κίνημα που να συνδέει τα προβλήματά του με αυτά της υπόλοιπης κοινωνίας και των εργαζομένων, και να υπερασπίζεται μέχρι τέλους την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση.

Έτσι, η παράταξή μας θα ριχτεί στην μάχη με όλες της τις δυνάμεις, ενάντια στα νέα αντεργατικά μέτρα, ενάντια στους πλειστηριασμούς και στα σχέδια κυβερνήσεως και δανειστών για τη διάλυση της εκπαίδευσης. Καλούμε κάθε συνάδελφό μας και κάθε νέο, να ταχτεί μαζί μας στις ανυποχώρητες γραμμές του αγώνα, για να ξεμπερδέουμε μια και καλή με το σάπιο σύστημά τους, που γεννά τον πόλεμο και την εξαθλίωση και μας θεωρεί μια χαμένη γενιά.

«Υπόμνημα Λιάκου»

Θανάσιμος κίνδυνος για την εκπαίδευση

Με περιορισμό των γραπτώς εξεταζόμενων μαθημάτων σε 4, μείωση του ωρολογίου προγράμματος κατά 3 ώρες την εβδομάδα (από 35 στις 32), επέκταση της διάρκειας των μαθημάτων μέχρι τις 31 Μαΐου, τετράμηνα αντί τριμήνων, επαληπτικές εξετάσεις κατά το τρίτο δεκαήμερο του Ιουνίου αντί Σεπτεμβρίου και πιλοτική εφαρμογή της περιγραφικής αξιολόγησης του μαθητή, ξεκίνησε η σχολική χρονιά για τα γυμνάσια της χώρας.

Τα χειρότερα έρχονται και εμφανίζονται σαν αποτέλεσμα του υποτιθέμενου «εθνικού διαλόγου». Σύμφωνα με το «Υπόμνημα για την Αναδιοργάνωση της Μέσης Εκπαίδευσης και την είσοδο στα ΑΕΙ-ΤΕΙ» που δόθηκε από τον Α. Λιάκο στο υπουργείο Παιδείας, προτείνεται νέα δομή για τη Μέση Εκπαίδευση, με 4ετές Γυμνάσιο και 2ετές Λύκειο (ΓΕΛ και ΕΠΑΛ), πλήρη αλλαγή του χαρακτήρα τους, αλλαγή του τρόπου εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ και τέλος, κινητικότητα εντός της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και συνδυασμός ειδικεύσεων στο πτυχίο.

Έλεγχος της ροής του μαθητικού δυναμικού προς τα Λύκεια

Με την ολοκλήρωση των σπουδών στο τετρατάξιο Γυμνάσιο, οι μαθητές δεν θα δικαιούνται αυτόματα να εγγραφούν σε κάποιο Λύκειο αλλά προτείνεται διαδικασία επιλογής, η οποία περιλαμβάνει ένα πλέγμα κριτηρίων όπως τα αποτελέσματα γραπτών εξετάσεων με χρήση τράπεζας θεμάτων, η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών στα διάφορα μαθήματα καθώς και η έκθεση περιγραφικής αξιολόγησης από εκπαιδευτικούς του σχολείου. Μέσα από αυτή τη διαδικασία, κάποιοι μαθητές θα οδηγούνται στο Γενικό Λύκειο (ΓΕΛ), κάποιοι άλλοι στο Επαγγελματικό Λύκειο (ΕΠΑΛ) και κά-

ποιοι αριθμός που δεν θα μπορέσει να συνεχίσει σε κάποιο Λύκειο ίσως να κατευθυνθεί στις Τεχνικές Σχολές (ΕΠΑΣ) που επανιδρύονται.

2ετές Λύκειο και Εθνικό Απολυτήριο για λίγους, με υπόσχεση εγγραφής σε πανεπιστήμιο

Εκτός από τη δομή αλλάζει εντελώς και ο χαρακτήρας του νέου 2ετούς Λυκείου. Στα χνάρια του International Baccalaureate (Διεθνές Απολυτήριο), το οποίο παρέχεται μόνο σε ακριβά ιδιωτικά Λύκεια και υπόσχεται εγγραφή σε διάφορα πανεπιστήμια ανά τον κόσμο, το νέο 2ετές Λύκειο θα απονέμει στους μαθητές που ολοκληρώνουν τις σπουδές το Εθνικό Απολυτήριο. Για να αποκτήσει ο μαθητής Εθνικό Απολυτήριο πρέπει να ανταποκριθεί θετικά σε δύο μόνο υποχρεωτικά μαθήματα και τέσσερα επιλεγόμενα από τέσσερις ομάδες μαθημάτων. Επίσης, απαιτείται η συγγραφή Διπλωματικής Εργασίας, η οποία βαθμολογείται, η ολοκλήρωση ενός προγράμματος Φυσικής Αγωγής και η συμμετοχή σε προγράμματα Δημιουργικότητας, Εθελοντισμού και Κοινωνικής Προσφοράς (ΔΕΚΠ). Επανέρχεται η τράπεζα θεμάτων όχι μόνο για την 4η τάξη του Γυμνασίου (πρώην Α' Λυκείου) αλλά και στη νέα Α' Λυκείου, καθώς και για τις τελικές εξετάσεις του Εθνικού Απολυτηρίου στη νέα Β' Λυκείου, όπου τα θέματα θα ορίζονται από μια κεντρική επιτροπή εξετάσεων για όλη την Ελλάδα. Θα είναι δηλαδή πανελλαδικού τύπου εξετάσεις. Δεν προβλέπεται διαδικασία απόρριψης ή μετεξεταστέων, όμως δεν θα παίρνουν όλοι Εθνικό Απολυτήριο. Όσοι δεν θα συμμετάσχουν στις τελικές εξετάσεις ή στα προγράμματα ΔΕΚΠ και Φυσικής Αγωγής θα παίρνουν ένα απλό Πιστοποιητικό Σπουδών.

Η δομή θα είναι ανάλογη και στα ΕΠΑΛ, και η διαδικασία απόκτησης του Εθνικού Απολυτηρίου θα είναι αντίστοιχη, ενώ θα υπάρχει και εδώ Πιστοποιητικό Σπουδών. Το

Πτυχίο Ειδικότητας θα είναι αποτέλεσμα ενός τρίτου χρόνου μαθητείας, όπως έχει ήδη θεσμοθετηθεί.

Ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια ή πανεπιστήμια για λίγους και εκλεκτούς;

Το υπουργείο Παιδείας υπόσχεται ένα νέο Λύκειο, πλήρως αποσυνδεδεμένο από τις εισαγωγικές εξετάσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η πραγματικότητα είναι διαφορετική και οι εξετάσεις είναι πλέον παντού. Τράπεζα θεμάτων και στο Γυμνάσιο, τράπεζα θεμάτων στη νέα Α' Λυκείου, πανελλαδικού τύπου εξετάσεις στη Β' Λυκείου, βαθμολόγηση του εκτεταμένου δοκιμίου, το οποίο θα συμμετέχει με συντελεστή βαρύτητας στον τελικό βαθμό του Εθνικού Απολυτηρίου.

Ένα μέρος μόνο της μοριοδότησης για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια θα εξαρτάται από τον βαθμό του Εθνικού Απολυτηρίου. Το υπόλοιπο των μορίων αξιολόγησης των υποψηφίων θα ορίζεται από τις απαιτήσεις του κάθε πανεπιστημιακού τμήματος χωριστά: με ειδικές εξετάσεις, συνέντευξη, portfolio, επιδόσεις σε αγωνίσματα ή ξένες γλώσσες. Ακόμη, μπορεί ένα πανεπιστημιακό τμήμα να ορίζει κάποιες απαιτήσεις μέσα από τη διαδικασία φοίτησης στο Λύκειο. Για παράδειγμα, ένα τμήμα θα ορίζει αν απαιτείται ένας ελάχιστος βαθμός σε κάποιο μάθημα ή και συνολικά στο Εθνικό Απολυτήριο. Τέλος, ένα πανεπιστημιακό τμήμα μπορεί να καθορίζει και επιπλέον προϋποθέσεις, όπως διδάκτρα.

Με βάση όλα αυτά ο μαθητής της Α' Λυκείου πρέπει να σκεφτεί καλά σε ποιο Λύκειο θα φοιτήσει (δεν θα διδάσκονται όλα τα μαθήματα σε όλα τα Λύκεια), πρέπει «υπεύθυνα» να κάνει τις επιλογές μαθημάτων, αφού λάβει υπόψη του τι απαιτούν τα πανεπιστημιακά τμήματα στα οποία θα ήθελε να φοιτήσει. Ένα τέτοιο ατομικό πρόγραμμα θα οδηγεί σε ατομικό απολυτήριο, υποβαθμισμένο, χωρίς δικαιώματα, το οποίο θα αντιστοιχεί μόνο σε κάποιες πιστωτικές μονάδες, προετοιμάζοντας τους μελλοντικούς φοιτητές για μια ανάλογη ευελιξία στα πανεπιστήμια και τους μελλοντικούς εργαζόμενους για εργασία χωρίς δικαιώματα.

■ Ισαβέλλα Ζαγκλαβάρια

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

Μετατροπή των εργαζομένων σε δουλοπάροικοι
Με αγώνες να τσακίσουμε τις μνημονιακές επιθέσεις κυβέρ

Το νέο εργασιακό νομοσχέδιο αποτελεί μια πολύ σημαντική και κομβική μάχη για την εργατική τάξη. Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο τομή που καταργεί την πραγματική έννοια του εργαζομένου και νομιμοποιεί τη μετατροπή του ανθρώπου σε ιδιοκτησία.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Η έκθεση του Γραφείου Προϋπολογισμού της Βουλής για τις συζητήσεις δανειστών και κυβέρνησης αποκαλύπτει, λίγες ημέρες μετά την αποχώρηση των δανειστών και πριν την επιστροφή τους για την ολοκλήρωση του νομοσχεδίου, τις πραγματικές διαθέσεις και θέσεις τους, οι οποίες είναι σίγουρο ότι θα είναι ακόμα χειρότερες. Η έκθεση επισημαίνει ότι οι δανειστές ζητούν την εφαρμογή ενός μοντέλου «Δανίας», δηλαδή:

1) Κατώτατος μισθός χωρίς ωριμάνσεις

Ο κατώτατος μισθός θα πρέπει να παραμείνει στη δικαιοδοσία του κράτους και χωρίς προσαυξήσεις λόγω εμπειρίας (ωριμάνσεις - τριετίες). Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται, από το 2017 ο κατώτατος μισθός θα πρέπει να αποτελείται από ένα μοναδικό ποσό αναφοράς, χωρίς τα επιδόματα ωριμάνσης. Σχεδόν σίγουρα, αυτό σημαίνει κατάργηση και των Δώρων Χριστουγέννων-Πάσχα καθώς και του Επιδόματος Αδείας. Η απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων από τους προηγούμενους μνημονιακούς νόμους έχει προκαλέσει σταθερή άνοδο της μερικής απασχόλησης και χειρότερηση βασικών δεικτών προστασίας της εργασίας. Ο ήδη νομοθετημένος κατώτατος μισθός θεσμοθετεί έναν «μισθό φτώχειας», ενώ η περαιτέρω μείωσή του και η κατάργηση των επιδομάτων ουσιαστικά νομοθετεί έναν μισθό ακραίας φτώχειας. **Να επισημάνουμε εδώ ότι το 40% του πληθυσμού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, ενώ η ακραία φτώχεια σχεδόν διπλασιάστηκε το διάστημα 2009-2013, από 11% στο 20% του πληθυσμού.** Όλοι καταλαβαίνουμε ότι οι νέες περικοπές θα εκτινάξουν αυτά τα ποσοστά, που σημαίνει ότι ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας θα έχει προβλήματα σίτισης.

2) Αύξηση στο όριο των ομαδικών απολύσεων

Στην έκθεση αναφέρεται ότι κρίνουν απαραίτητη την κατάργηση των περιορισμών και την αύξηση του ορίου των ομαδικών απολύσεων από 5% σε 10%. Η κατάσταση στον ιδιωτικό τομέα και στο θέμα των απολύσεων είναι ήδη αρκετά άσχημη και ο διπλασιασμός του ποσοστού των απολύσεων, πέρα από το νομικό και λογιστικό του περιεχόμενο, συνδέεται με την προσπάθειά

τους να σπάσουν την όποια διαμαρτυρία και αντίσταση των εργαζομένων απέναντι στους εργοδότες. Το σενάριο για την μπουρζουαζία είναι: «νέες μειώσεις μισθών και, αν υπάρξει αντίσταση, μαζικές απολύσεις».

Σύμφωνα με την Ενδιάμεση Έκθεση για την Ελληνική Οικονομία και την Απασχόληση του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ (Οκτώβριος 2016), η πραγματική ανεργία κατά το β' τρίμηνο του 2016 είναι 30,8%, οριακά χαμηλότερα από το αντίστοιχο τρίμηνο του 2015, που ήταν 31,7%. Εδώ όμως πρέπει να λάβουμε υπόψη: α) τις νέες απολύσεις που ήρθαν και έρχονται από τις χρεοκοπίες μεγάλων επιχειρήσεων το τελευταίο διάστημα (Μαρινόπουλος, Ηλεκτρονική, Jet Oil, Mega, PEPSICO-HBH κ.α.), που είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, β) την αύξηση κατά 85 χιλιάδες των ασφαλισμένων, που προκύπτει από τη δημιουργία κυρίως θέσεων εργασίας μερικής απασχόλησης, μέσω προγραμμάτων του Υπουργείου Εργασίας και του ΟΑΕΔ, και από την επιλογή αρκετών εργοδοτών να ασφαλίσουν «μαύρο» προσωπικό, έστω και για λίγες ώρες. Όμως, τα προγράμματα αυτά τελειώνουν και η ανεργία αυξάνεται (10 χιλιάδες νέοι άνεργοι καταγράφηκαν τον Ιούνιο). Συνεπώς, η κατάσταση, πέρα από στατιστικές μελέτες, στην πραγματικότητα είναι χειρότερη από το 2015 και με τον νέο νόμο θα επιδεινωθεί.

3) Αλλαγές στον συνδικαλιστικό νόμο

Υποστηρίζουν ότι δεν έχουν πραγματοποιηθεί αλλαγές στη δομή και την οργάνωση των συνδικάτων και στην εφαρμογή της ανταπεργίας. Εννοείται ότι παραμένουν στις θέσεις τους για:

- Περιορισμό ή και κατάργηση της προστασίας των μελών της διοίκησης των σωματείων
- Ακόμη μεγαλύτερη ενίσχυση του «Διευθυντικού Δικαιώματος», με παράλληλη μείωση των εργατικών δικαιωμάτων

- Αλλαγή του τρόπου λήψης αποφάσεων για την πραγματοποίηση απεργιών
- Επαναφορά του lock out (ανταπεργίας), που είχε καταργηθεί με το Ν.1264/82

Βέβαια, υπάρχει και το πόρισμα των «σοφών», που δείχνει τον δρόμο για την εφαρμογή ακόμα μεγαλύτερης ελαστικοποίησης της εργασίας: καθιέρωση συμβάσεων όπως τα συμβόλαια μηδενικών ωρών απασχόλησης και οι λευκές συμβάσεις, του υποκατώτατου μισθού, της απασχόλησης όταν θέλει ο εργοδότης και με αμοιβή που ορίζει ο ίδιος, την απασχόληση λίγων ωρών χωρίς ασφαλιστική κάλυψη κ.λπ. Επιπλέον, με το 50%+1 επί του συνόλου των εργαζομένων για την κήρυξη απεργίας καταργείται ουσιαστικά η πραγματική έννοια των συνδικάτων.

Ολόκληρο το επικείμενο εργασιακό νομοσχέδιο εκφράζει την πιο ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική, το δόγμα τους «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο». Όλες οι φαντασιώσεις των εργοδοτών παίρνουν σάρκα και οστά με την εφαρμογή των μέτρων αυτών.

Η κατάσταση είναι κρίσιμη και το εργασιακό έρχεται να «δέσει» με τέσσερις ακόμα τρομερές απειλές για την εργατική τάξη και την ελληνική κοινωνία:

1) Οι τράπεζες περνάνε στον έλεγχο ξένων funds, καθώς τα κόκκινα δάνεια έχουν φτάσει στα ύψη και πρέπει να μειωθούν από 110 δις που είναι σήμερα στα 60 δις το 2019. Πλέον, μόνο ένας μικρός αριθμός επιχειρήσεων έχει πρόσβαση σε δανεισμό, κυρίως αυτές που σχετίζονται άμεσα με ευρωπαϊκά κεφάλαια, π.χ. ΟΤΕ/Ντόιτσε Τέλεκομ.

2) Η χρεοκοπία των ασφαλιστικών ταμείων είναι δεδομένη και η τυπική ανακήρυξη της μπορεί μόνο να αποφευχθεί προσωρινά μέσω διαρκών μειώσεων στις συντάξεις. Από 1/1/2017 καταργείται το ΕΚΑΣ για 200 χιλιάδες χαμηλοσυνταξιούχους, ενώ ήδη πιέζουν για νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, που θα παρουσιάσουν αφού ξεμπερδέψουν με τα εργασιακά.

3) Το δημόσιο χρέος βρίσκεται στα

‘Η ΑΥΤΟΙ ‘Η ΕΜΕΙΣ

Μπορούμε και χωρίς τους υποταγμένους και χρεοκοπημένους

Κάτω τα νέα αντεργατικά μέτρα

- Κάτω τα μνημόνια
- Διαγραφή του χρέους
- Έξω από ευρώ και ΕΕ
- Εθνικοποιήσεις-Εργασιακός Έλεγχος στην οικονομία

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

ΥΣ ΙΝΗΣΗΣ - ΕΕ - ΔΝΤ

330 δις (σχεδόν 182% του ΑΕΠ) με αυξητική τάση και πλησιάζει το διπλάσιο του ΑΕΠ. Το συνολικό χρέος του ελληνικού καπιταλισμού, δημόσιο και ιδιωτικό, είναι περίπου 7 ΑΕΠ (1 τρις ευρώ). Σύμφωνα με την Έκθεση του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, το κατά κεφαλήν πραγματικό ΑΕΠ της Ελλάδας έχει μειωθεί κατά 24,8% την τελευταία οκταετία και διαμορφώνεται πλέον στα 170 δις έναντι 221 δις το 2008. Τέλος, να σημειώσουμε ότι ακόμα και η «βαριά βιομηχανία» της χώρας, ο τουρισμός (σύμφωνα πάντα με την κομπραδόρική ελληνική αστική τάξη), παρουσίασε μείωση εσόδων κατά 750 εκατομμύρια στο πρώτο οκτάμηνο του 2016.

4) Οι ιδιωτικοποιήσεις, ειδικά του νερού και του ρεύματος, θα δυσκολέψουν την πρόσβαση σε βασικά αγαθά για μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας.

Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε κώμα και δεν πρόκειται να ξυπνήσει με τίποτα. Τα περί ανάπτυξης και επενδύσεων είναι εκτός πραγματικότητας. Η επίθεσή τους δεν έχει τελειωμό και δεν θα σταματήσουν μέχρι να εξαφανίσουν την εργατική τάξη, να καταργήσουν τα κοινωνικά και πολιτικά μας δικαιώματα, να μας μετατρέψουν σε δούλους πηγαίνοντάς μας αιώνες πίσω.

Η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της έχουν ξεκινήσει καμπάνια από τα τέλη Αυγούστου, με στόχους:

1. Να μην περάσουν τα μέτρα για τα εργασιακά. Είναι στόχος που ξεπερνά τα σύνορα της Ελλάδας, αφορά ολόκληρη τη διεθνή κοινωνία, ειδικά τις χώρες της ΕΕ (Γαλλία, Βέλγιο κ.α.).

2. Να πέσει η κυβέρνηση Τσίπρα. Η κυβέρνηση αυτή εξυπηρετεί τον βασικό σχεδιασμό των αστικών και ιμπεριαλιστικών επιτελείων, αφού έτσι: α) μεγαλώνουν όσο μπορούν τον εξευτελισμό της αριστεράς (της εναλλακτικής στα μάτια των μαζών), β) προετοιμάζουν μια νέα μνημονιακή συγκυβέρνηση. Το σχέδιό τους είναι, και το έχουν καταφέρει, να γίνει ο Τσίπρας πιο αποκρουστικός και μισητός από Μητσοτάκη και ΝΔ.

3. Να ενισχυθεί η οργάνωση του κινήματος και η οργάνωσή μας. Είναι ο πιο σημαντικός στόχος, για να προετοιμάσουμε το έδαφος για μεγαλύτερους αγώνες, γενικές απεργίες και την Γενική Απεργία Διαρκείας, με την προοπτική μιας νικηφόρας αντεπίθεσης/εξέγερσης για το ξήλωμα των Μνημονίων από παντού.

Η καμπάνια έκλεισε τον πρώτο κύκλο προετοιμασίας των εργαζομένων με μια επιτυχημένη εκδήλωση στις 25/10, όπου, με τη συμβολή και του συντρόφου-κεντρικού ομιλητή Παύλου Αντωνόπουλου (συνδικαλιστής εκπαιδευτικός Ε' ΕΛΜΕ Αθήνας), έγινε μια πλούσια συζήτηση για το επικείμενο νομοσχέδιο και την επέμβαση των επαναστατών στη νέα αυτή κατάσταση.

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΙ

Κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη! ΑΓΩΝΕΣ ΠΑΝΤΟΥ!

Από τις 15 Σεπτεμβρίου έχουν ξεκινήσει και πάλι οι μαζικοί πλειστηριασμοί ακινήτων μετά από μια μακρά περίοδο απραξίας, κύριος λόγω την αποχής των δικηγόρων και της απεργίας των συμβολαιογράφων.

Οι τράπεζες έχουν έτοιμους ήδη τους φακέλους με τα πρώτα 2000 ακίνητα που θα βγουν άμεσα στο σφυρί, με προοπτική ο αριθμός τους να φτάσει της 5000 τους αμέσως επόμενους μήνες. Σκοπός των πρώτων πλειστηριασμών είναι να σταλεί μήνυμα στους δανειολήπτες που δεν μπορούν να αποπληρώσουν τα δάνειά τους, ότι έχει εξαντληθεί κάθε όριο ανοχής. Σύμφωνα με τις τράπεζες, οι πρώτοι πλειστηριασμοί θα αφορούσαν ακίνητα άξια άνω των 300.000 ή 400.000 ευρώ, κάτι το οποίο δεν τηρήθηκε, αφού οι πρώτες απόπειρες πλειστηριασμού αφορούσαν περιουσίες φτωχών ανθρώπων και ευπαθών ομάδων με ακίνητα πολύ χαμηλής αξίας - π.χ. η απόπειρα πλειστηριασμού πρώτης κατοικίας ενός ανάπηρου πολυτέκνου, πατέρα επίσης ανάπηρου παιδιού, ή στο Περιστερί, όπου ένα σπίτι που θα πλειστηριαζόταν από ισπανική τράπεζα είχε εκτιμηθεί στα 41.000 ευρώ!

Η κυβέρνηση και οι επικεφαλής των τραπεζών, γυμνοί και ξεμπροστιασμένοι πλέον, ήταν αυτοί που με περίσσιο θράσος και υποκρισία επέμεναν ότι δεν πρόκειται να μπουν στο στόχαστρο ευπαθείς ομάδες, που βρίσκονται σε πραγματική αδυναμία, ή τα ακίνητα οικογενειών που δεν έχουν άλλη περιουσία. Κάτι βέβαια που ήταν αναμενόμενο, αφού η προστασία για τους δανειολήπτες απέναντι στους πλειστηριασμούς - κατασχέσεις της πρώτης κατοικίας είναι πολύ περιορισμένη. Με το νόμο για τα κόκκινα στεγαστικά δάνεια (4346/2015), οι προϋποθέσεις για την προστασία της πρώτης κατοικίας είναι πολύ αυστηρές. Ουσιαστικά ένα 30% των δανειοληπτών έχει κάποια προστασία, ένα 28% μπορεί με αρκετά δυσκολότερους όρους να ενταχθεί σε ρύθμιση, και το 42% δεν έχει καμιά απολύτως προστασία. Το ζήτημα δεν κλείνει μόνο με τον ν. 4346/2015, καθώς οι τράπεζες έχουν υιοθετήσει μια άκρως επιθετική στάση, επιδιώκοντας να πουλήσουν τα κόκκινα δάνεια στα κερδοσκοπικά κεφάλαια, με κατάργηση της όποιας προστασίας των δανειοληπτών. Στο πλαίσιο αυτό η κυβέρνηση έχει ήδη νομοθέτησει το ν. 4354/2015 που επιτρέπει/θεσμοθετεί την πώληση της διαχείρισης των κάθε είδους κόκκινων δανείων σε **Εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Μη Εξυπηρετούμενα Δάνεια (ΕΔΑΜΕΔ)**, δηλαδή στα κερδοσκοπικά κεφάλαια (distress funds).

▲ Τετάρτη 2/11, Ειρηνοδικείο Περιστερίου: Ακόμη ένας πλειστηριασμός ματαιώθηκε με την κινητοποίηση κατοίκων και συλλογικοτήτων

Το κίνημα ενάντια στους πλειστηριασμούς

Η περίοδος «παγώματος» των πλειστηριασμών, αντικειμενικά συνοδεύτηκε και από μια ύφεση του κινήματος ενάντια σε αυτούς. Η 15 Σεπτεμβρίου σηματοδότησε την επανεμφάνιση του κινήματος, με το νήμα των προηγούμενων αγώνων να ξαναπιάνεται αρχικά στη Θεσσαλονίκη, με τον κόσμο να δείχνει αρκετά καλά αντανακλαστικά και να συγκεντρώνεται στα Ειρηνοδικεία κάθε φορά που γίνεται απόπειρα πλειστηριασμού κατοικίας εργατικών και λαϊκών οικογενειών. Η κυβέρνηση επιστράτευσε πολλές φορές τις δυνάμεις καταστολής, με αποτέλεσμα οι συγκεντρώσεις να παίρνουν και χαρακτηριστικά σύγκρουσης. Στη συνέχεια παρόμοιες συγκεντρώσεις ακολούθησαν και σε διάφορα Ειρηνοδικεία της Αθήνας. Αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων αυτών ήταν να αποτραπούν μια σειρά από πλειστηριασμοί, και η πλάστιγγα να γείρει προς όφελός του κινήματος. Η Συντονιστική Επιτροπή Συμβολαιογράφων Συλλόγων Ελλάδος έχει αποφασίσει αποχή των μελών της από τη διαδικασία πλειστηριασμών. Ανεξάρτητα από το σκεπτικό της συνδικαλιστικής ηγεσίας της επιτροπής, αυτή η απόφαση προκύπτει και υπό το βάρος των αντιδράσεων του κινήματος.

Οι αγώνες ενάντια στους πλειστηριασμούς πρέπει να ενταθούν και να επεκταθούν. Να δημιουργήσουμε παντού επιτροπές αγώνα ενάντια στις κατασχέσεις σπιτιών, να προχωρήσουμε σε πιο αποφασιστικές και δυναμικές μορφές πάλης, όπως καταλήψεις τραπεζών, και τη δημιουργία ομάδων επιφυλακής και περιφρούρησης σε κάθε συνοικία, που θα αποτρέπουν στην πράξη τις κατασχέσεις. Να προωθήσουμε το αίτημα για εθνικοποίηση των τραπεζών κάτω από εργατικό έλεγχο, με σβήσιμο των χρεών των λαϊκών οικογενειών.

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, βάζει τα δυνατά της, και με πειθήνια υπακοή εκτελεί της εντολές τοκογλύφων - κεφαλαίου, στην προσπάθειά της να κρατηθεί στην εξουσία. Το πέρασμα της διαχείρισης βασικών ΔΕΚΟ (δίκτυο διανομής της ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ) στους ιδιώτες, η ένταση των πλειστηριασμών αλλά και το αντεργατικό - αντισυνδικαλιστικό νομοσχέδιο που επίκειται, διαμορφώνουν μια κατάσταση όπου το εργατικό κίνημα είναι μπροστά σε έναν αγώνα που αφορά την ίδια την επιβίωσή του. Επομένως είναι αναγκαίος ο αγώνας ενάντια σε όλα τα μνημόνια, παλιά και νέα, και σε όλους τους υποστηρικτές τους.

2ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ Νέοι όρκοι πίστης στα μνημόνια

Τρία χρόνια και τρεις μήνες μετά το πρώτο, «ιδρυτικό», συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, συνήλθε στα μέσα Οκτώβρη το 2ο Συνεδριό του, πρώτη φορά από την άνοδο στην εξουσία.

Αυτό το διάστημα ήταν αρκετό για να μετατραπεί ο ΣΥΡΙΖΑ από ένα κόμμα της ρεφορμιστικής αριστεράς σε ένα πλήρως αστικοποιημένο κόμμα, βασικό εκφραστή της μνημονιακής πολιτικής και «αγαπημένο» (μέχρι να έρθει η ώρα που θα τον πετάξουν στον κάλαθο των αχρήστων) παιδί των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.

Όπως είναι γνωστό, τα συνέδρια των αστικών κομμάτων δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο πολιτικό ενδιαφέρον, πόσο μάλλον όταν η πολιτική που θα ακολουθήσουν μετά τους επιβάλλεται έμμεσα και κομψά από την αστική τάξη και τους δανειστές με το 3ο Μνημόνιο. Έτσι, τα συνέδριά τους είναι περισσότερο μια «διακοσμητική» διαδικασία.

Το βασικό «αφήγημα» της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ είναι μεν χλιοειπωμένο, αλλά επαναδιατυπώθηκε και σε αυτό το συνέδριο: α) Ο βασικός στόχος όλων των «δυνάμεων του νεοφιλελευθερισμού εγχώρα και διεθνώς» (δεν κατονομάζονται βέβαια) ήταν και παραμένει η ενσωμάτωση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ στο σύστημα και κατόπιν η ανατροπή της. β) Ο ΣΥΡΙΖΑ και η κυβέρνηση αντιπαλεύουν γενναία αυτό τον στόχο και παραμένουν στην εξουσία (το ότι το κάνουν εφαρμόζοντας κατά γράμμα τις απαιτήσεις όλων αυτών των «κακών» είναι μια μικρή λεπτομέρεια που δεν πρέπει να ανησυχεί κανέ-

ναν). γ) Συμπέρασμα: Όποιος δεν είναι με το 3ο μνημόνιο (και με το 4ο που θα ακολουθήσει), είναι με τους Ευρωπαίους που... θέλουν να μας επιβάλλουν Μνημόνια!

Αποτελεί πράγματι τραγέλαφο, αλλά αυτή είναι πραγματικά η πολιτική αυτού του γελοίου κόμματος, αν την απαλλάξει κανείς από τα περιττά και ψεύτικα «αριστερά» φραστικά στολίδια που χρησιμοποιεί εδώ κι εκεί, σε κείμενα, γιορτές και επετείους.

Στα υπόλοιπα θέματα, οι θέσεις της απερχόμενης Κ.Ε. (ψηφίστηκαν ομόφωνα από τους 2.700 περίπου συνέδρους) αποτελούν ένα κείμενο πλήρως αδιάφορο. Περίπου το ένα τρίτο των 50 σελίδων του αφιερώνεται στην ανασκόπηση της πορείας του ΣΥΡΙΖΑ από το προηγούμενο συνέδριό του μέχρι σήμερα, πασχίζοντας να αποδείξει ότι δεν υπήρξε καμιά ουσιαστική αλλαγή στην πολιτική του, αλλά μόνο μια αναγκαστική τακτική αναδίπλωση. Τέσσερις σελίδες του κειμένου αφιερώνονται στην εξέταση της οικονομικής-πολιτικής κατάστασης διεθνώς. Αυτό το κομμάτι ξεκινάει από μία παντελώς ανούσια, δημοσιογραφικού τύπου, παράθεση ορισμένων στοιχείων, για να καταλήξει σε ακόμη μία δήλωση πίστης του ΣΥΡΙΖΑ στην Ενωμένη Ευρώπη του κεφαλαίου. Μία Ευρώπη που, όπως πληροφορούμαστε, ο ΣΥΡΙΖΑ θα προσπαθήσει να την επανεκκινήσει ηγούμενος ενός μπλοκ των «χωρών του Νότου», αλλά και όλων των «προοδευτικών» κομμάτων του ευρωπαϊκού πολιτικού σκηνικού, που εκτός από το Κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς περιλαμβάνει τους Οικολόγους και το Ευρωπαϊκό Σοσια-

λιστικό Κόμμα, που μάλιστα «στάθηκαν(sic) στο πλευρό του ελληνικού λαού την επαύριον του δημοψηφίσματος»! Το τρίτο και μεγαλύτερο κομμάτι αφορά το πρόγραμμα του κόμματος. Ακίνδυνες και γενικές διατυπώσεις για το περιβάλλον, την έμφυλη καταπίεση, τον ρατσισμό, αλλά όταν φτάνει στα κρίσιμα ζητήματα (εργασιακά, δημόσια περιουσία κ.λπ.) καταφεύγει είτε σε ξεκάθαρα ψέματα είτε σε γενικότητες που δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να ελεγχθεί η εφαρμογή τους. Ένα μόνο αξίζει, ίσως, να σχολιαστεί σε αυτό το κομμάτι: πουθενά δεν αναφέρεται το πώς ο ελληνικός λαός θα απαλλαγεί από τα μνημόνια.

Το απαραίτητο συμπλήρωμα για να εμπειρωθεί η πλήρης αστικοποίηση του συγκεκριμένου κόμματος ήρθε από την παρουσία στο συνέδριο προσώπων που συνέδεσαν άρρηκτα τα ονόματά τους με την εφαρμογή των Μνημονίων όπως των πρώην πασόκων, Τζουμάκα και Ξενογιαννακοπούλου, και του πρώην κυβερνητικού εταίρου των Σαμαροβενιζέλων, Φώτη Κουβέλη. Μάλλον ο Βύρων Πολύδωρας δεν μπόρεσε να παρευρεθεί λόγω άλλων υποχρεώσεων...

Αξίζει να γίνει μια αναφορά σε αυτό το κομμάτι που τα ΜΜΕ παρουσίασαν ως «αντιπολιτευόμενος». Η περίφημη κίνηση των «53+», η υποτιθέμενη αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ, δημοσίευσε ένα κείμενο συμβολής, όπου το βασικό του μοτίβο ήταν η έκκληση να μην παρουσιάζει ο ΣΥΡΙΖΑ το μνημόνιο σαν το δικό του πρόγραμμα, αλλά να επιμένει ότι αναγκάστηκε να το εφαρμόσει. Ακόμα και σε αυτό το ανούσιο κλαψουρίσμα, η απάντηση ήταν αμείλικτη: όλα τα κυβερνητικά στελέχη (Τσίπρας, Παππάς, Φίλης κ.λπ.) έδωσαν πανηγυρικό τόνο στις ομιλίες τους, εξήραν την πολιτική που εφαρμόζει ο ΣΥΡΙΖΑ και είπαν

το αυτονόητο: ανεξάρτητα με το πώς ξεκίνησε, τα μνημόνια είναι η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και δεν χωράει καμιά αμφισβήτηση. Η χαριστική βολή, όμως, ήρθε από τον Ευκλείδη Τσακαλώτο (φερόμενο ως βασικό στέλεχος των 53+). Όχι μόνο αποθέωσε το κυβερνητικό έργο, αλλά έκλεισε έτσι: «Όλοι μαζί τα αποφασίσαμε, όλοι μαζί θα τα εφαρμόσουμε».

Πράγματι, όλοι μαζί τα εφαρμόζουν. Κανένα άλλοθι δεν πρέπει να δοθεί ούτε στον ΣΥΡΙΖΑ, ούτε σε κανένα κομμάτι ή τάξη του. Κανένας εργαζόμενος ή νέος δεν πρέπει όχι απλά να τους έχει εμπιστοσύνη αλλά πρέπει και να παλέψει εναντίον τους. Η αμνηστία και το σοκ από την έκταση της προδοσίας τους πρέπει να ξεπεραστεί: Το «εργαλείο» που χρησιμοποίησε ο ελληνικός λαός για να απαλλαγεί από τα μνημόνια ήταν πράγματι πολύ στραβό. Αυτό όμως δεν μειώνει σε τίποτα την ουσία των διεκδικήσεών του. Αυτός με τους αγώνες του ανέβασε τον ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, αυτός και θα τον γκρεμίσει, για να έχει το τέλος που πρέπει στους προδότες της εργατικής τάξης. Και θα τον γκρεμίσει όχι για να επαναφέρει τους παλιούς μνημονιακούς, αλλά για να ανοίξει τον δρόμο για έναν ακόμα πιο σκληρό, οργανωμένο και αποφασιστικό κύκλο αγώνων.

■ Πάννης Σμ.

Ομπιάμα επισκέπτεται την Αθήνα στις 15-16 Νοεμβρίου, λίγες μέρες μετά τις αμερικανικές εκλογές και μέσα στον τριήμερο εορτασμό της **εξέγερσης του Πολυτεχνείου**. Θα είναι το τελευταίο του ταξίδι στην Ευρώπη με την ιδιότητα του προέδρου, ενώ μετά την Ελλάδα θα πάει στο Βερολίνο.

Προσγειώθηκαν ανώμαλα οι προσδοκίες της κυβέρνησης

Το Μαξίμου βιάστηκε από την πρώτη στιγμή να πανηγυρίσει. Κυβερνητικές πηγές μοίραζαν υποσχέσεις ότι δήθεν στόχος της επίσκεψης είναι η «ελάφρυνση του ελληνικού χρέους, η στήριξη της προσπάθειας να οδηγηθεί η ελληνική οικονομία σε μια πορεία προς την βιωσιμότητα και την ευημερία». Τους έβαλε όμως στη θέση τους η κυνική απάντηση του Λευκού Οίκου, η οποία ξεκαθάριζε πως η επίσκεψη Ομπάμα στην Αθήνα δεν σχετίζεται με την υπόθεση του χρέους, αλλά ο αμερικανός πρόεδρος θα ζητήσει από την κυβέρνηση να συνεχίσει τις μεταρρυθμίσεις (παράλληλα με την επίσκεψη Ομπάμα θα γίνεται ο δεύτερος γύρος της διαπραγματεύσεως για τη δεύτερη αξιολόγηση, με βασικό θέμα τον οδοστρωτήρα των «εργασιακών»). Με τον πιο καθαρό τρόπο, ο Λευκός Οίκος παραπέμπει τη συζήτηση για την ελάφρυνση του χρέους στις ελληνικές καλένδες. Διαψεύδει έτσι και πάλι την κυβέρνηση Τσίπρα, που από την αρχή προσκολλήθηκε στις ΗΠΑ σε ρόλο λιγούρη.

Επικίνδυνη η πραγματική ατζέντα της επίσκεψης

Βασικά θέματα στις συναντήσεις του Ομπάμα με τον πρόεδρο και τον πρωθυπουργό θα είναι οι ανησυχητικές εξελίξεις στη Νοτιοανατολική Ευρώπη και την Ανατολική Μεσόγειο, η οικονομική κρίση και το Κυπριακό.

Η επίσκεψη Ομπάμα γίνεται σε μια περίοδο που στην ευρύτερη περιοχή κλιμακώ-

Ανεπιθύμητος ο σφαγέας Ομπάμα!

νονται οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και η αντιπαράθεση ΗΠΑ - Ρωσίας χτυπά κόκκινο, με αιχμές τον πόλεμο στη Συρία, τη σύγκρουση της Τουρκίας με τη Δύση και την όξυνση των αντιθέσεων στο εσωτερικό της Ευρωζώνης. Σε αυτό το περιβάλλον, θα ενταθούν οι πιέσεις στην Ελλάδα -μαζί και την Κύπρο- για στενές σχέσεις με το αντιδραστικό μπλοκ Ισραήλ και Αιγύπτου, το οποίο άλλωστε υπηρετεί με συνέπεια η κυβέρνηση Τσίπρα. Αυτή η πορεία γίνεται αναγκαία για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό απέναντι στο «κενό» που προκαλεί η προσέγγιση της Τουρκίας με τη Ρωσία, η αβεβαιότητα για τις τουρκικές βλέψεις και τον απρόβλεπτο χαρακτήρα του Ταγίπ Ερντογάν (βλ. και επαναφορά του θέματος της Συνθήκης της Λωζάνης). Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι ο Ομπάμα δεν θα επισκεφτεί την Τουρκία. Σε κάθε περίπτωση, αυτή η εξέλιξη δεν προοιωνίζει τίποτα το θετικό για τα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Πέρα από τον εύθραυστο χαρακτήρα αυτής της συμμαχίας και τα εξαιρετικά αμφίβολα αποτελέσματά της για το αστικό μπλοκ, για τον ελληνικό λαό σε κάθε περίπτωση επιφυλάσσει μόνο σοβαρούς κινδύνους.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η «κινητικότητα» στο Κυπριακό, που αποτελεί βασικό στόχο της επίσκεψης Ομπάμα. Επιδιώκουν να κλείσει οριστικά το θέμα σε βάρος των ελληνικών επιδιώξεων, το πιθανότερο με

την παγίωση της σημερινής κατάστασης, με την ντε φάκτο διχοτόμηση της Κύπρου, αν δεν υπάρξει κάποια χειρότερη λύση για τον ελληνικό καπιταλισμό. Απ' ό,τι φαίνεται, σε τίποτε δεν έχει να ελπίζει ο ελληνικός «παράγοντας σταθερότητας» και στο θέμα του Καστελλόριζου, όπου η Τουρκία μπλοκάρει αποφασιστικά την ένωση της ελληνικής ΑΟΖ με την αιγυπτιακή και την ισραηλινή.

Όσο για το προσφυγικό, δεν αναμένεται κάτι περισσότερο από μια ακόμη έκκληση για «συντονισμένη διεθνή κινητοποίηση» για την απορρόφηση προσφύγων, μαζί με τα εύσημα -αυτά είναι τζάμπα!- για τη φιλοξενία της «γενέτειρας της Δημοκρατίας».

Η «βαριά» κληρονομιά Ομπάμα

Ο βραβευμένος με Νόμπελ Ειρήνης (!) αμερικανός πρόεδρος μέσα στην 8χρονη θητεία του είχε πλούσια «δράση». Στο εσωτερικό ο ταξικός πόλεμος έφτασε σε επίπεδα παροξυσμού. Χρηματοδοτήθηκαν με «ενέσεις» εκατοντάδων δις οι τράπεζες, ενώ οι κοινωνικές ανισότητες έσπασαν ρεκόρ: η διαφορά μεταξύ πλουσίων και φτωχών αμερικανών είναι η μεγαλύτερη εδώ και 30 χρόνια. Στις ΗΠΑ του αφροαμερικανού προέδρου, πολλαπλασιάστηκαν οι ρατσιστικές δολοφονικές επιθέσεις με πρωταγωνιστές κυρίως αστυνομικούς, ενώ ο στρατός καθιερώθηκε σε αστυνομικά καθήκοντα σε αναρίθμητα επεισόδια καταστολής,

Οι προεκλογικές υποσχέσεις για δημόσιο ασφαλιστικό σύστημα έδωσαν την θέση τους στην κρατική επιδότηση των ιδιωτικών εταιριών, με την αδρή χρηματοδότηση του κεφαλαίου που δραστηριοποιείται στους κλάδους υγείας και ασφάλισης. Στο εξωτερικό, από την υποστήριξη της Χούντας της Αιγύπτου και των φασιστών της Ουκρανίας, μέχρι τον πόλεμο στη Συρία και το άνοιγμα του μεγαλύτερου παγκόσμιου πεδίου αντιπαράθεσης στον Ειρηνικό, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επί ημερών Ομπάμα έσπειρε την βαρβαρότητα και τον τρόμο απ' άκρη σ' άκρη στον πλανήτη.

Να υποδεχτούμε τον σφαγέα όπως του αξίζει

Ενόψει της επίσκεψης, η Αθήνα βρίσκεται σε αστυνομικό κλοιό από τις αρχές Νοεμβρίου. **Περισσότεροι από 2.000 αστυνομικοί από Αντιτρομοκρατική, ΕΚΑΜ, Ασφάλεια, ΜΑΤ, ΔΙΑΣ και Τροχαία**, συμμετέχουν στα αυξημένα μέτρα ασφαλείας, ενώ ήρθαν στην πόλη πλήθος αμερικανών πρακτόρων και ανθρώπων της ασφάλειας του προέδρου. Το ξενοδοχείο που θα μείνει, **τα δρομολόγια της αυτοκινητοπομπής και όλες οι περιοχές στις οποίες θα έχει συναντήσεις θα γίνουν φρούρια, θα απαγορευτεί η κυκλοφορία σε αρκετούς δρόμους, θα απομακρυνθούν τα σταθμευμένα αυτοκίνητα, ελεύθεροι σκοπευτές θα ακροβολιστούν σε ταράτσες κτιρίων, ελικόπτερα της ΕΛ.ΑΣ. θα περιπολούν από αέρος, ενώ ένα ηλεκτρονικό «δίχτυ» ασφαλείας θα απλωθεί στην πόλη για την παρακολούθηση των επικοινωνιών.**

Η παρουσία του σφαγέα στην Αθήνα συνιστά πρόκληση για το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα, και εκτός των άλλων προσβάλλει το εξεγερτικό περιεχόμενο του εορτασμού του Πολυτεχνείου. Γι αυτό πρέπει να απαντηθεί ανάλογα. Όλοι στους δρόμους, να ενισχύσουμε τις διαδηλώσεις σε κάθε πόλη, να υποδεχτούμε με ένα μαζικό κίνημα τον σφαγέα πλανητάρχη.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΤΕ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

Η κυβέρνηση φάνηκε να κερδίζει τον πόλεμο με τους καναλάρχες όταν ολοκληρώθηκε ο διαγωνισμός για τις άδειες των καναλιών. Με αυτόν τον διαγωνισμό τις τέσσερις τηλεοπτικές άδειες εθνικής εμβέλειας πήραν τελικά οι Αλαφούζος (SKAI), Κυριακού (Ant1), Μαρινάκης και (τελικά) Σαββίδης, ενώ αποκλείστηκαν το MEGA (Μπόμπολας, Ψυχάρης, Βαρδινογιάννης), το STAR (Βαρδινογιάννης), ο ALPHA (Κοντομηνάς) και τελικά και ο νεοεμφανιζόμενος Καλογρίτσας. Συνολικά η κυβέρνηση μέσω του διαγωνισμού θα συγκεντρώνει πάνω από 250 εκ. ευρώ από τις δεκαετούς διάρκειας άδειες. Αυτά τα 250 εκ. ευρώ ήταν και ο... πακτωλός χρημάτων που υποτίθεται ότι θα πήγαινε στους «αδύναμους», την ίδια στιγμή που μόνο από τις συντάξεις αφαιρέθηκαν ήδη 1,8 δις ευρώ.

Αλλά μετά την πρώτη νίκη ήρθε η ψυχρολουσία. Το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣΤΕ) στις 26 Οκτώβρη αποφάσισε (με ψήφους 14 - 11) ότι είναι αντισυνταγματικό το άρθρο 2Α του νόμου Παππά, δηλαδή το άρθρο που έδινε στον υπουργό το δικαίωμα να καθορίζει τον αριθμό των αδειών των καναλιών αλλά και διεξάγει τον διαγωνισμό για την απόκτησή τους. Σύμφωνα με την απόφαση του ΣΤΕ, το δικαίωμα αυτό το έχει μόνο το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης (ΕΣΡ). Θυμίζουμε ότι ο νόμος Παππά παραχωρούσε αυτό το δι-

καίωμα στον υπουργό μόνο αν το ΕΣΡ δεν μπορούσε να συγκροτηθεί. Και, πράγματι, δεν μπορούσε να συγκροτηθεί, μια που η ΝΔ αρνιόταν να συναινέσει στη συγκρότησή του (χρειάζονται τα 4/5 της Επιτροπής των Προέδρων της Βουλής για να συγκροτηθεί) ακριβώς για να προστατέψει όλους τους παλιούς καναλάρχες.

Με αυτήν την απόφαση του ΣΤΕ, τόσο ο διαγωνισμός όσο και οι τέσσερις άδειες ακυρώθηκαν. Η συγκυβέρνηση, μετά τους πρώτους τσαμπουκάδες λόγω του πανικού της, αναγκάστηκε, όπως έχει μάθει να κάνει πολύ καλά, να υποταχθεί πλήρως στην απόφαση. Με τροπολογία που κατέθεσε σχεδόν την επόμενη μέρα, απέσυρε το άρθρο 2Α και ξανάδωσε στο ΕΣΡ το δικαίωμα να καθορίζει και τον αριθμό των τηλεοπτικών αδειών (εθνικής και τοπικής εμβέλειας) αλλά και να διεξάγει τον διαγωνισμό για την απόκτηση των αδειών. Ταυτόχρονα, συγκάλεσε τη Διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής, ώστε να σχηματιστεί το νέο ΕΣΡ, προτείνοντας αρχικά για πρόεδρό του τον... Βύρωνα Πολύδωρα. Με αυτή την κουτοπόνηρη πρόταση, η συγκυβέρνηση το μόνο που κατάφερε ήταν να γελοιοποιηθεί. Στη συνέχεια βέβαια επανήλθε με νέα πρόταση: τον Μορώνη για πρόεδρο και τον Κιάο για αντιπρόεδρο. Το ΠΑΣΟΚ (εκτός του Βενιζέλου) και το ΠΟΤΑΜΙ δήλωσαν ότι θα ψηφίσουν αυτήν την πρόταση της συγκυβέρνησης

για το ΕΣΡ. Ωστόσο η ΝΔ αρνήθηκε, δηλώνοντας ότι δεν μένει ικανοποιημένη με την τροπολογία αλλά θέλει την πλήρη απόσυρση του νόμου Παππά, δηλαδή τον πλήρη εξευτελισμό της συγκυβέρνησης, προσβλέποντας στο να μην συγκροτηθεί το ΕΣΡ ώστε να είναι αυτή που μετά τις εκλογές θα το συγκροτήσει. Η γραμμή της είναι μια γραμμή πλήρους στήριξης των καναλαρχών και πλήρους εξευτελισμού της συγκυβέρνησης. Μένει να δούμε πώς θα καταλήξει αυτή η μάχη.

Αυτό όμως που είναι σίγουρο είναι ότι η συγκυβέρνηση θα συνεχίσει να χρησιμοποιεί αυτήν τη διαμάχη για να αποσιωπάται η 2η αξιολόγηση και κυρίως για να μην υπάρξουν αντιδράσεις γύρω από τα «εργασιακά». Εξάλλου, αυτό είναι κάτι που βολεύει και τη ΝΔ, μια που ενισχύεται, έστω και τεχνικά, ο δικομματισμός και ταυτόχρονα εμφανίζεται και η ίδια ως νικήτρια, και μάλιστα τη στιγμή που δεν έχει να προτείνει τίποτε το διαφορετικό πέρα από τα μνημόνια.

Παρ' όλα αυτά, μπορούμε να βγάλουμε δύο σημαντικά συμπεράσματα από την όλη διαμάχη, για να καθορίσουμε και την δικιά μας πάλη:

α) Η κυβέρνηση υπέστη μια μεγάλη ήττα, σε ένα ακόμη μέτωπο μετά απ' αυτό των «θρησκευτικών». Οι κρατικοί μηχανισμοί, τα παλιά μνημονιακά κόμματα, η πρώην ηγετική μερίδα της ελληνικής μπουρζουαζίας αλλά και οι δανειστές όχι μόνο έχουν επιβάλλει τα μνημόνια στην κυβέρνηση, όχι μόνο έχουν αποτρέψει και αυτό το έστω υποτοπώδες «παράλληλο οικονομικό πρόγραμμα» υπέρ των αδυνάτων, αλλά της έχουν απαγορεύσει να εφαρμόσει και το «παράλληλο πρόγραμμα εκδημοκρατισμού» (όπως αρέσκονταν να το ονομάζει η συγκυβέρνηση). Δηλαδή της έχουν αφαιρέσει ακόμη και τα φύλλα συκής για να κρύβει τη γύμνια της. Αυτό όμως την αποδυναμώνει απέναντι σε όποια, έστω και μικρή, κοινωνική αντίδραση προκύψει.

β) Το ΣΤΕ απέδειξε για άλλη μια φορά ότι η δικαιοσύνη ούτε ανεξάρτητη είναι ούτε ουδέτερη. Το ΣΤΕ, που έκρινε ότι τα μνημόνια είναι νόμιμα, είναι ένα από τα προπύργια της αστικής τάξης, και στην συγκεκριμένη εποχή είναι και υπερασπιστής της πιο διεφθαρμένης μερίδας της.

43 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου

Φέτος συμπληρώνονται 43 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου ενάντια στη χούντα των Συνταγματαρχών. Μια εξέγερση που από πολλούς (αστούς και ρεφορμιστές) σκόπιμα βάλεται από τότε μέχρι και σήμερα, με συνειδητή παραχάραξη της ιστορίας και των κεκτημένων της. Π' αυτό, είναι πάντοτε αναγκαίο να αναδεικνύεται η πραγματική ιστορική και πολιτική σημασία της εξέγερσης για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Μεταπολεμικά, οι συσχετισμοί δύναμης θα αλλάξουν εις βάρος του εργατικού κινήματος. Έπειτα από την ήττα της εργατικής τάξης στα μέσα της δεκαετίας του 1940 (Βάρκιζα, Δεκεμβριανά) και την αποτυχία της τυχοδιωκτικής πολιτικής του ΚΚΕ στον Εμφύλιο (1946-1949), η αστική τάξη και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα επιβάλουν ένα καθεστώς τρομοκρατίας βασισμένο πάνω στον ιδεολογικό κορμό του αντικομμουνισμού. Χιλιάδες αγωνιστές φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν και αναρίθμητοι εκτελέστηκαν. Τα κόμματα και οι οργανώσεις της εργατικής τάξης κηρύχθηκαν παράνομα.

Σε ένα σημείο - καμπί για την αστική τάξη, την δεκαετία του '60, ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε μια ραγδαία ανά-

πτυξη, η ελληνική εργατική τάξη αυξήθηκε σε αριθμούς και συγκέντρωση, και αυτό είχε ως αποτέλεσμα το εργατικό κίνημα να δείξει γρήγορα σημάδια ανάκαμψης. Από τις αρχές τις δεκαετίας του '60 ξέσπασαν μαζικοί εργατικοί και λαϊκοί αγώνες, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις συγκρούσεις απεργιών οικοδόμων με την αστυνομία τον Δεκέμβρη του 1960 και Γενάρη του 1961. Μέσα στην αστική τάξη εμφανίζεται ένα ρεύμα που επιδιώκει μια διαφορετική διαχείριση του καθεστώτος, το οποίο αποκρυσταλλώνεται στην Ένωση Κέντρου (ΕΚ) του Γ. Παπανδρέου. Οι κύριοι όμως πυλώνες του μετεμφυλιακού κράτους (στρατός, παλάτι, αμερικάνοι, μερίδες του κεφαλαίου) δεν επιθυμούν καμία αλλαγή.

Η κορύφωση της πολιτικής κρίσης γίνεται τον Ιούλιο του 1965, όταν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι καθημερινά διαδήλωναν απαιτώντας την κατάργηση της μοναρχίας. Το κίνημα κλόνιζε τα θεμέλια της αστικής εξουσίας, αλλά λόγω της κατευναστικής και διασπαστικής πολιτικής των ρεφορμιστών της ΕΔΑ - ΚΚΕ έφτασε στα όριά του.

Το πραξικόπημα πραγματοποιήθηκε από συνταγματάρχες του στρατού στις 21 Απρίλη του 1967. Βασικός σκοπός του καθεστώτος ήταν να διατηρήσει το μετεμφυλιακό κράτος και να τσακίσει της πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων.

Ωστόσο, η Χούντα δεν μπόρεσε να συντρίψει πλήρως την εργατική τάξη. Η οικονομική κρίση, οι διεθνείς εξελίξεις, ο Μάης του '68, άρχισαν να επιδρούν αποφασιστικά πάνω στη συνείδηση των μαζών, συντέλεσαν στην ανάπτυξη ενός αντιδικτατορικού κινήματος (εργατικού και φοιτητικού) και η αντίστροφη μέτρη-

ση για την Χούντα είχε ήδη ξεκινήσει.

Η μεγάλη απεργία των φοιτητών, με αφορμή το νόμο για τη στράτευσή τους, και οι καταλήψεις της Νομικής αποτέλεσαν σημαντικούς σταθμούς. Κορύφωση ήταν η εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπου επικράτησαν καθαρά πολιτικά συνθήματα και μια η σύγκρουση με τη χούντα και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της. Η εξέγερση όμως δεν μπορεί να χαρακτηριστεί φοιτητική. Η συμμετοχή των μαζών στην εξέγερση ήταν άμεση και δεν δίστασαν να αντιμετωπίσουν τους μηχανισμούς καταστολής. Το Πολυτεχνείο καταλήφθηκε από φοιτητές αλλά και από εργαζόμενους την Τετάρτη 14/11, εξαιτίας της διογκούμενης αγανάκτησης ενάντια στη χούντα και ως κλιμάκωση φοιτητικών κινητοποιήσεων. Οι καταληψίες (300 προβοκάτορες της ΚΥΠ, σύμφωνα με το ΚΚΕ) καλούσαν σε συμπάρασταση και αγώνα. Παράλληλα, η εξέγερση εξαπλωνόταν σε όλους τους χώρους δουλειάς.

Την Πέμπτη, 15/11, ο λαός έσπασε τον αστυνομικό κλοιό γύρω από το Πολυτεχνείο και άρχισε να συγκεντρώνεται εκεί μαζικά. Το βράδυ η Εργατική Συνέλευση του Πολυτεχνείου εξέδωσε την πρώτη διακήρυξή της, καλώντας σε δημιουργία επιτροπών στους χώρους δουλειάς, με στόχο τη γενική πολιτική απεργία.

Κομβικό ρόλο στην εξέγερση του Πολυτεχνείου έπαιξαν α) η Εργατική Συνέλευση που συνεδρίαζε καθημερινά, έπαιρνε αποφάσεις με άμεση ψηφοφορία και προπαγάνδιζε σε χώρους δουλειάς και συνοικίες τη δημιουργία επιτροπών, που θα ωθούνταν τους εργάτες σε πολιτική απεργία και β) οι ακροαριστεροί φοιτητές (Τροτσκιστές, Μαοϊκοί) και γενικά η φοιτητική πρωτοπορία, που αμφισβήτησαν και ξεπέρασαν ρεφορμιστές και

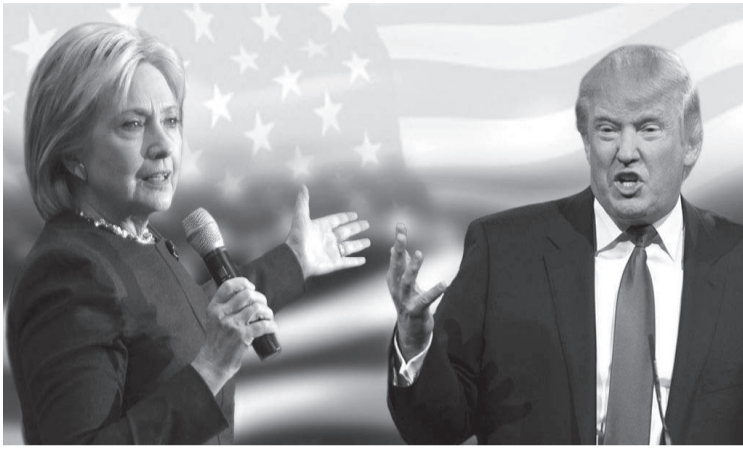
αστούς στην πράξη, παίρνοντας μαχητικές αποφάσεις και δρώντας ανάλογα. Από το πρωί της Παρασκευής γίνονταν πορείες σε όλη την Αθήνα, με τεράστια συμμετοχή, ενώ το απόγευμα στήθηκαν τα πρώτα οδοφράγματα, καταλήφθηκε η Νομαρχία Αττικής και έγιναν επιθέσεις σε πολλά υπουργεία. Ουσιαστικά, το βράδυ της εισβολής όλο το κέντρο των Αθηνών είχε καταληφθεί από διαδηλωτές που συγκρούονταν με την αστυνομία και τον στρατό.

Το Πολυτεχνείο, παρά το γεγονός ότι καταστάθηκε επιτυχώς από τις δυνάμεις καταστολής, ήταν ένα θανάσιμο πλήγμα για την χούντα, η οποία εννέα μήνες μετά έπεσε. Επίσης έδωσε τη δυνατότητα να εφαρμοστεί στη πράξη ένα μέρος της πολιτικής και πρακτικής των οργανώσεων της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Για πρώτη φορά η πολιτική τους θα γνωρίσει τόσο μεγάλη απήχηση. Τέλος, λόγω του Πολυτεχνείου, στη μεταπολίτευση θα έχουμε μία σειρά από κοινωνικές κατακτήσεις (δημόσια δωρεάν παιδεία, εργατικό δίκαιο, επέκταση του συνδικαλισμού παντού, ριζικές αλλαγές στο συνταγματικό και θεσμικό πλαίσιο, ίσους μισθούς ανδρών-γυναικών κ.α.) που άλλα τα επέβαλλε το εργατικό κίνημα στην πράξη και άλλα τα απαιτούσε μαχητικά τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια.

Σήμερα, στα χρόνια των μνημονίων, οι κυβερνήσεις και η Ε.Ε. καταργούν τη μια κοινωνική κατάκτηση μετά την άλλη. Με ανάλογες ενέργειες, σκληρούς εργατικούς αγώνες και εξεγέρσεις, θα καταφέρουμε να τις ανακτήσουμε και να επιβάλουμε την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών μας, όπως το '73.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

ΗΠΑ: ΕΚΛΟΓΕΣ «ΑΓΡΙΑΣ ΔΥΣΗΣ»

Το τέλος της οκταετίας Ομπάμα βρίσκει τις ΗΠΑ σε ένα ιδιαίτερα κρίσιμο σημείο (βάθμα κρίσης, πολεμικά μέτωπα, άνοδος BRICS, κοινωνικές εντάσεις). Το αμερικανικό μεγάλο κεφάλαιο πρέπει να επιλέξει ποια πολιτική και στρατηγική θα επιλέξει για τα επόμενα χρόνια.

Οι διαίρεσεις μέσα στην αμερικάνικη ελίτ έχουν οξυνθεί και αγριέψει, μετατρέποντας τις εκλογές σε ένα σόου αλληλοκαταγγελιών που εμπλέκουν τους υποψηφίους με τις μυστικές υπηρεσίες αλλά και με... τη Ρωσία!

Το «πιστολίδι» είναι ανελέητο και δείχνει τη μεγάλη μάχη που διεξάγουν οι κυρίαρχες ελίτ του κεφαλαίου στις ΗΠΑ, εκπροσωπώντας η κάθε μία ιδιαίτερα συμφέροντα. Είχαμε εξάλλου γίνει μάρτυρες μιας διαρκούς προπαγάνδας από τα φιλο-Κλίντον ΜΜΕ και τους Δημοκρατικούς που υπερπρόβαλαν τις σεξιστικές, ρατσιστικές, θρησκόληπτες απόψεις του Τραμπ και τον παρουσίαζαν σαν εκκεντρικό, μισότρελο, κακομαθημένο δισεκατομμυριούχο (όπως και είναι). Ο Τραμπ απάντησε ασχολούμενος με την υγεία της Κλίντον, κατηγορώντας την ως πολιτική υπηρέτρια του μεγάλου κεφαλαίου (!) και στηλιτεύοντας την δίωξη της Κλίντον από το FBI εξαιτίας των e-mail της.

Η μεγάλη πλειοψηφία του αμερικανικού κεφαλαίου και του χρηματοπιστωτικού τομέα έχει εδώ και καιρό εκφράσει την στήριξή της στην Κλίντον. Η διαμάχη αποδεικνύει πως οι αντίρροπες δυνάμεις στο εσωτερικό της αστικής τάξης είναι πλέον πολύ ισχυρές – ενδεικτικές είναι οι δηλώσεις Τραμπ περί μη αναγνώρισης του εκλογικού αποτελέσματος!

Η τακτική Ομπάμα

Ο πρώτος αφροαμερικανός Πρόεδρος (εκλέχτηκε το 2008 λίγο μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers, με 52,9% ή 69,5 εκ. ψήφους) ανέτρεψε όλες τις προεκλογικές του δεσμεύσεις για προστασία των φτωχών και αναδιανομή εισοδημάτων: Από το δημόσιο σύστημα ασφάλισης-υγείας που υποσχέθηκε για 55 εκ. ανασφάλιστους Αμερικανούς το 2008, κατέληξε σε ένα σύστημα επιδότησης ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών που εν τέλει μείωσε σήμερα τους ανασφάλιστους σε 40 περίπου εκατομμύρια.

Οι μισθοί της εργατικής τάξης παρέμειναν καθυλωμένοι, ενώ τα εισοδήματα της «μεσαίας τάξης» μετά βίας προσέγγισαν τα εισοδήματα του 2007. Από την άλλη, άνοιξε την κάνουλα ρευστότητας για το κεφάλαιο στο τέρμα: Το 2009 έδωσε 800 δις δολάρια στις επιχειρήσεις και το 2010 600 δις στις τράπεζες. Έκτοτε «τύπωνε» εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο. Αυτά τα κεφάλαια κατευθύνθηκαν στις χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες. Αποτέλεσμα: οι μεγάλες εταιρείες να εμφανίζουν κατά 80% αυξημένα κέρδη σε σύγκριση με το 2008 και μια αναδιανομή υπέρ των πλουσίων: τα ανώτερα στρώματα των ΗΠΑ κατέχουν πλέον επτά φορές περισσότερη περιουσία από τα μεσαία (ήταν 4,6 φορές το 2007) και εβδομήντα φορές περισσότερη από τα κατώτερα! Οι οικογένειες λευκών έχουν δεκατρείς φορές περισσότερη περιουσία από τους μαύρους και δέκα φορές περισσότερη από τους Λατίνους. Έτσι, λοιπόν, ο Ομπάμα πέτυχε να ενισχύσει σημαντικά τους πλούσιους, χωρίς να προκαλέσει μεγάλους τριγμούς. Το τύπωμα δολαρίων αύξησε το δημόσιο χρέος που από 65% το 2007 εκτοξεύτηκε στο 104% του ΑΕΠ σήμερα.

Στην εξωτερική πολιτική, ο Ομπάμα α) αποκατέστησε σταδιακά τις σχέσεις με την Κούβα ώστε να την κυριεύσει οικονομικά, β) ακύρωσε το εμπάργκο προς το Ιράν για να αποτρέψει τον προφανή εναγκαλισμό του τελευταίου από τη Ρωσία και γ) απέσυρε τα στρατεύματα από το Ιράκ (όπου είχαν βαλτώσει) για να επιχειρήσει έναν πιο πολιτικό έλεγχο. Αυτή τη στρατηγική προώθησε και στην Ουκρανία, τη Συρία, τη Λιβύη, προκαλώντας εξεγέρσεις σε συνεργασία με φασίστες τύπου Ουκρανίας ή τύπου ISIS, με στρατιωτική εμπλοκή μόνο από αέρος και χρησιμοποίηση τοπικών στρατών για να

πολεμούν στο έδαφος. Επίσης, δ) ανέβασε και στήριξε τη αιματοβαμμένη δικτατορία Σίσι στην Αίγυπτο, χρηματοδότησε αντιδραστικές δυνάμεις στη Λ. Αμερική (Βενεζουέλα, Βολιβία, Εκουαδόρ, Βραζιλία και Αργεντινή) και ε) περικύκλωσε ασφυκτικά τις Κίνα-Ρωσία, πολλαπλασιάζοντας τις βάσεις στον Ειρηνικό και αναπτύσσοντας αντιπυραυλική ασπίδα στα σύνορα της Ρωσίας.

Η τακτική αυτή έχει φτάσει σε ένα όριο. Οι ΗΠΑ δεν έχουν ανακόψει την οικονομική γιγάντωση της Κίνας. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι ως προς το ποια στρατηγική θα υιοθετήσει: Προσωρινή αποδοχή ενός πολυπολικού ιμπεριαλιστικού συστήματος ή αύξηση της επιθετικότητας ενάντια στους αντιπάλους; Ο Τραμπ είναι υπέρ της πρώτης εκδοχής και η Κλίντον υπέρ της δεύτερης.

Δύο δρόμοι προς την ίδια σύγκρουση

Ο Ομπάμα κατηγορείται για ανεκτικότητα απέναντι στη Ρωσία στο Συριακό και απέναντι στην Κίνα, αλλά και για την αποχώρηση από το Ιράκ. Οι πιο φιλοπόλεμες τάσεις ζητούν την ενίσχυση της στρατιωτικής επιθετικότητας και την αποστολή χερσαίων δυνάμεων.

Η Κλίντον έχει έτοιμα πολεμικά σχέδια και δεσμεύτηκε για τη δημιουργία ζωνών απαγόρευσης πτήσεων στη Συρία και εξασφάλιση ελέγχου σε χερσαίες περιοχές, κάτι που θα οδηγήσει τις ΗΠΑ σε άμεση σύγκρουση με τη Ρωσία. Η Κλίντον φιλοδοξεί να αποτελέσει μια εμπρηστική φιλοπόλεμη ηγεσία, για να καθυποτάξει τις πολιτικές εξελίξεις σε όλες τις χώρες χρησιμοποιώντας τη στρατιωτική υπεροπλία.

Στο εσωτερικό μέτωπο χρησιμοποιεί θέματα «δημοκρατικών δικαιωμάτων» (αμβλώσεις, σύστημα υγείας, έλεγχος οπλοκατοχής, νομιμοποίηση κάποιων μεταναστών) ως προπέτασμα καπνού για να συγκαλύψει την πολιτική της για φτηνή, ελαστική εργατική δύναμη. Παρ' όλα αυτά, σημαντικά κομμάτια εργαζομένων έχουν εγκαταλείψει τους Δημοκρατικούς και δείχνουν να προτιμούν τον Τραμπ.

Πατί; Πατί τους δείχνει ότι κατανοεί τα προβλήματά τους, που είναι η εξασφάλιση εργασίας και αξιοπρεπούς εισοδήματος και προτείνει λύσεις που φαντάζουν σωστές (προστασία από τις εισαγωγές, εκδίωξη των μεταναστών για να ανοίξουν θέσεις εργασίας, μείωση της φορολογίας για επιχειρήσεις και παροχή άτοκων δανείων για τη δημιουργία μικρών επιχειρήσεων). Ταυτόχρονα, τονίζει όλο τον πυρήνα της συντηρητικής ιδεολογίας του κόμματός του στα θέματα των αμφλώσεων, της οπλοκατοχής, των ιδιωτικοποιήσεων, των δικαιωμάτων των μαύρων/Λατίνων/γυναικών κ.λπ.

Στην εξωτερική πολιτική, θεωρεί πως πρέπει οι ΗΠΑ να συνεργαστούν με τη Ρωσία για να διασπάσουν τους BRICS και να χτυπήσουν την Κίνα. Αυτό το σχέδιο θα αποφόρτιζε το Συριακό (δήλωσε πως στόχος είναι ο ISIS και όχι ο Άσαντ) και θα συνέχιζε τα ανοίγματα προς το Ιράν και όχι μόνο, επιδιώκοντας την ηγεμονία μέσα από ένα κυρίως οικονομικό πόλεμο, τουλάχιστον στη συγκεκριμένη συγκυρία. Με το ένα ή το άλλο σχέδιο, εγκυμονούνται τεράστιοι κίνδυνοι για την αμερικανική εργατική τάξη και το παγκόσμιο προλεταριάτο.

■ *Αγγ. Φουρντοζής*

στον κόσμο...

Η.Π.Α.

Κινητοποιήσεις έχει προκαλέσει η κατασκευή ενός αγωγού πετρελαίου στο Standing Rock (Ορθιος Βράχος), στην Βόρεια Ντακότα, όπου βρίσκεται ένας καταυλισμός της φυλής των Σιού. Οι αλληλέγγυοι διαδηλωτές και οι Ινδιάνοι εναντιώνονται στην μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα που θα επιφέρει ο αγωγός και στοχεύουν να επιτύχουν μία ακόμα νίκη, όπως αυτήν που επέτυχαν με την ακύρωση κατασκευής του αγωγού Τέξας-Καναδά. Το κίνημα που αναπτύσσεται αντιμετωπίζει πρωτοφανή καταστολή και φίμωση, με επιθέσεις σε διαδηλωτές και δημοσιογράφους. Πιο συγκεκριμένα, σε πρόσφατο αποκλεισμό εθνικής οδού, έγιναν 117 συλλήψεις από την Εθνοφυρούρα και την αστυνομία. Ακόμα το κίνημα οργάνωσε διαμαρτυρίες στα κεντρικά γραφεία της Κλίντον, στην Νέα Υόρκη, αλλά και στις πολιτείες που σχεδιάζεται να περάσει ο νέος αγωγός.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Μεγάλη νίκη για όλους τους εργαζόμενους οδηγούς ταξί στην εταιρία UBER, οι οποίοι κέρδισαν σε δικαστική διαμάχη την αμερικάνικη πολυεθνική, που υποστήριζε ότι δουλεύουν σε αυτήν ως αυτοαπασχολούμενοι και όχι ως μισθωτοί. Η νίκη ήρθε ως συνέχεια των κινητοποιήσεων του προηγούμενου διαστήματος, τόσο ενάντια στην συγκεκριμένη εταιρία όσο και σε άλλες, που με την πρόφαση ότι λειτουργούν σαν απλοί διαμεσολαβητές μεταξύ «εργαζομένων και των πελατών μέσω εφαρμογής στο κινητό», στερούν από τους εργαζομένους τους το επίδομα αδειας, τις ασφαλιστικές εισφορές, πληρώνουν ωρομίσθιο 5 στερλίνες, δηλαδή χαμηλότερα κι από τον κατώτατο μισθό (7,2 στερλίνες την ώρα), ενώ το ωράριο καθορίζεται αυθαίρετα από την εταιρία.

Αυτό το μοντέλο απασχόλησης, που ονομάζεται «gig economy», κερδίζει έδαφος, ενισχυόμενο από τις αντεργατικές επιθέσεις σε όλη την Ευρώπη. Το δικαστήριο έκρινε ότι δεν ευσταθεί σε κανένα επίπεδο ο ισχυρισμός της εταιρίας ότι αποτελείται από 30.000 «εταιρίες» ή «αυτοαπασχολούμενους» που απλώς συνδέονται σε μια κοινή πλατφόρμα, και συνεπώς υποχρεώνει την εταιρία να συμμορφωθεί με τους νόμους και τα εργατικά δικαιώματα. Η εταιρία βέβαια άσκησε έφεση και έσπευσε να ενημερώσει ψευδώς τους εργαζόμενους, με e-mail, ότι η απόφαση αφορά μόνο τους δύο ενάγοντες εναντίον της (ενώ αφορά όλους), κάνοντας ξεκάθαρο ότι μόνο με συνέχιση των κινητοποιήσεων θα μπορούσαν να επιβληθούν στην πράξη οι καλύτεροι όροι εργασίας. Στην Πορτογαλία και την Λισαβόνα πάντως, οι συνάδελφοι των Άγγλων προχώρησαν για δεύτερη φορά, τους τελευταίους 6 μήνες, σε κινητοποίηση ενάντια στην UBER, με τα ίδια αιτήματα.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Δολοφονήθηκε ένας από τους ηγέτες των φοιτητών, ο Λεσέχο Μπέντζαμιν Φέλα, κατά την διάρκεια διαδήλωσης έξω από τα γραφεία του Προέδρου της χώρας. Η αιματηρή διαδήλωση ήταν άλλη μία από τις πολλές μετά το 2015 και απέκτησαν μεγάλη μαζικότητα τον προηγούμενο μήνα, με αίτημα την δημόσια δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση. Οι πρώτες κινητοποιήσεις αφορούσαν την εναντίωση στην αύξηση των διδάκτρων, ωστόσο πολύ γρήγορα οι φοιτητές έθεσαν το θέμα της κατάργησης της ανισότητας μεταξύ των φτωχών μαύρων και των πλούσιων λευκών, που κρατάει από το καθεστώς apartheid, ζητώντας καλύτερες συνθήκες ζωής, ίσες ευκαιρίες στην πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και στο δικαίωμα στην εργασία. Ενδεικτικά είναι τα λόγια των φοιτητών: «Πιστεύουμε ότι είναι ώρα να σταματήσουν τα πανεπιστήμια να είναι θεσμοί που παράγουν απλώς “τεχνικά καταρτισμένους”. Η εποχή που παρήγαγαν μόνο τεχνολογικά ικανούς απόφοιτους που μπορούν να βρουν δουλειά αλλά που δεν μπορούν να σκεφτούν κριτικά για τον κόσμο και τους εαυτούς τους, είναι πίσω μας. Είναι η στιγμή να αναπτυχθούν πανεπιστήμια-κοινότητες σκέψης. Οι φοιτητές πρέπει να ενθαρρυνθούν να σκέφτονται περισσότερο με το πώς μπορούν να μειωθούν οι ανισότητες στην κοινωνία παρά τη δουλειά τους».

Μετ' εμποδίων και απειλών Υπογράφηκε η εμπορική συμφωνία ΕΕ-Καναδά (CETA)

Η CETA, ή Γενική Συμφωνία Οικονομικών και Εμπορίου, μικρό αδερφάκι της TTIP (Διατλαντική Συμφωνία Εμπορίου και Επενδύσεων), υπογράφηκε τελικά στις 30/10 μεταξύ ΕΕ και Καναδά. Η υπογραφή καθυστέρησε τρεις μέρες, αφού προηγήθηκε η καταψήφιση της συμφωνίας από το κοινοβούλιο της Βαλλονίας (γαλλόφωνη περιφέρεια του Βελγίου). Τους επόμενους μήνες, η CETA, με τις αλλαγές που έγιναν για να καμφθούν οι αντιρρήσεις της Βαλλονίας, θα επικυρωθεί από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το κοινοβούλιο του Καναδά. Στη συνέχεια, θα πρέπει να εγκριθεί από το σύνολο των εθνικών και περιφερειακών κοινοβουλίων της ΕΕ προκειμένου να καταστεί οριστική. Οι κυβερνήσεις των 28 χωρών-μελών της ΕΕ, συμπεριλαμβανομένου του Βελγίου, έχουν δεχτεί στην αρχική της μορφή την CETA.

Η ανταρσία της Βαλλονίας

Την εβδομάδα πριν την κρίσιμη ψηφοφορία, τα όργανα και οι αξιωματούχοι της ΕΕ και της ομοσπονδιακής κυβέρνησης του Βελγίου εξαπέλυσαν σκληρή επίθεση με απειλές και εκβιασμούς. Ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Ντόναλντ Τουσκ και η Επίτροπος Εμπορίου Σεσίλια Μάλστρομ έστειλαν τελεσίγραφο στη Βαλλονία και την ομοσπονδιακή κυβέρνηση του Βελγίου για την υπογραφή της συμφωνίας. Στον χορό των απειλών μπήκε και ο σοσιαλδημοκράτης πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου Μάρτιν Σουλτς, ενώ το κυρίαρχο δεξιό κόμμα στην βελγική περιφέρεια της Φλάνδρας αποκάλεσε τη Βαλλονία "σοβιετική δημοκρατία"... Τελικά στις 14 Οκτωβρίου,

παρά τις πιέσεις και τις απειλές, το κοινοβούλιο της Βαλλονίας καταψήφισε τη συμφωνία, δημιουργώντας ελπίδες για "πάγωμα" της CETA.

Τις επόμενες μέρες ακολούθησε ένα πολιτικό θρίλερ, με νέες πιέσεις, απειλές αλλά και παύαρια με την τοπική κυβέρνηση και τα κόμματα της Βαλλονίας για κάποιες αλλαγές στην CETA. Τελικά, στις 28 Οκτωβρίου, με 58 ψήφους υπέρ και 5 κατά η συμφωνία εγκρίθηκε. Ο ηγέτης των Σοσιαλιστών Πολ Μαγκνέτ δήλωσε πως η τροποποιημένη και διορθωμένη CETA προσφέρει περισσότερες εγγυήσεις, όπως η αναβολή της λειτουργίας ιδιωτικών δικαστηρίων (ISDS) και η παραπομπή, προς το παρόν, των υποθέσεων στα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια. Επίσης, η συμφωνία θα έχει προσωρινή εφαρμογή, αφού θα μπορεί να μπλοκαριστεί σε περίπτωση που δεν ικανοποιηθούν κάποια αιτήματα, για τα οποία το κοινοβούλιο της Βαλλονίας έλαβε διαβεβαιώσεις. Η αλήθεια είναι ότι η συμφωνία στο μεγαλύτερο μέρος της παραμένει ίδια και οι μικρές και έωλες υποσχέσεις που πήρε το κοινοβούλιο της Βαλλονίας δεν την αλλάζουν. Στην κατά τα άλλα δημοκρατική ΕΕ συνεχίζεται το έργο οι λαοί και τα κοινοβούλια να καλούνται να ψηφίζουν και να ξαναψηφίζουν (μέχρι να καταρτηθεί και αυτό το δικαίωμα) μέχρι να βγει το επιθυμητό αποτέλεσμα...

Έκθετη η ελληνική κυβέρνηση

Οι εξελίξεις στη Βαλλονία δείχνουν ότι η ελληνική κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα μπορούσε να ήταν εκείνη που θα μπλοκάρει την CETA. Άλλωστε ο ΣΥΡΙΖΑ υποτίθεται ότι είναι κατά της CETA και της TTIP, συμμετέχει σε επιτροπές εναντίον τους, σε

κινητοποιήσεις κ.λπ. Μάλιστα, βουλευτές του είχαν το θράσος να χαιρετήσουν και να χαρακτηρίσουν θετική την αρχική καταψήφιση της CETA! Είναι οι ίδιοι βέβαια που, ενώ θα μπορούσαν με μια ψηφοφορία στη Βουλή να τινάζουν τη CETA στον αέρα, δεν το κάνουν γιατί δεν μπορούν να αρνηθούν τίποτα στην ΕΕ. Άλλωστε μάλλον έχουν αποκτήσει αλλεργία και μόνο στο άκουσμα της λέξης "ΟΧΙ".

CETA και TTIP: καταστροφικές για δικαιώματα και περιβάλλον

Η CETA δεν είναι τίποτα άλλο από δούρειος ίππος για τη μεγαλύτερη συμφωνία TTIP, μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ. Οι συμφωνίες αυτές, πέρα από τα ωραία λόγια για συνεργασία και προώθηση του ελεύθερου εμπορίου, θα έχουν καταστροφικές επιπτώσεις για τους λαούς και στις δύο όχθες του Ατλαντικού. Συνολικά, με την εφαρμογή της TTIP:

- Ανοίγουν προς ιδιωτικοποίηση όλες οι δημόσιες υπηρεσίες. Δεν θα υπάρχει δυνατότητα επιστροφής σε κρατικό έλεγχο, ακόμα κι αν αυτή είναι η βούληση της κυβέρνησης και των πολιτών.

- Με τη δημιουργία του ISDS, κατοχυρώνεται η δυνατότητα μιας εταιρίας να μηνύει ένα κράτος με ευνοϊκούς όρους, σε ένα παράλληλο ιδιωτικό δικαστικό σύστημα, όταν θεωρεί πως αυτό παραβιάζει τους όρους της TTIP.

- Τα εργατικά δικαιώματα στην ΕΕ εναρμονίζονται με αυτά στις ΗΠΑ, που σημαίνει πλήρη κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και του δικαιώματος στον συνδικαλι-

σμό, καθώς αυτά θεωρούνται φραγμοί για το εμπόριο.

- Οι προδιαγραφές για τα εμπορεύματα γίνονται ενιαίες σε ΗΠΑ και ΕΕ, γεγονός που προκαλεί ανησυχίες, καθώς οι ΗΠΑ τηρούν χαμηλότερα στάνταρ, ειδικά σε ό,τι αφορά τη χρήση φυτοφαρμάκων και γενετικά μεταλλαγμένων και τροποποιημένων τροφίμων.

-Οι πάροχοι υπηρεσιών διαδικτύου θα υποχρεούνται να παρακολουθούν τις δραστηριότητες των πολιτών στο διαδίκτυο. Καταργείται έτσι η αρχή των προσωπικών δεδομένων.

Ο αγώνας συνεχίζεται

Μπορεί μετά τις τελευταίες εξελίξεις στο Βέλγιο η CETA να προχωρά, έστω και μετ' εμποδίων, αλλά η TTIP έχει μείνει αρκετά πίσω μετά το BREXIT. Παράλληλα, σε όλο και περισσότερες χώρες γίνονται μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια σε CETA και TTIP. Εκτός από το Βέλγιο, τους τελευταίους μήνες έχουν γίνει σημαντικές κινητοποιήσεις σε Γερμανία, Δανία και Ισπανία. Ο αγώνας ενάντια στις CETA και TTIP είναι σημαντικό καθήκον και για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Κόντρα στην κοροϊδία της κυβέρνησης και τη σιωπή των ΜΜΕ, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να ενημερωθούν για τις επιπτώσεις αυτών των συμφωνιών και να αγωνιστούν για να μην περάσουν.

ΣΥΡΙΑ

Κλιμάκωση του ψυχρού πολέμου ΗΠΑ-Ρωσίας στο Χαλέπι

Σε πλήρη εξέλιξη βρίσκεται η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής, με την κεντρική μάχη να δίνεται στο κομβικής σημασίας Χαλέπι, την επόμενη σύγκρουση να ετοιμάζεται στη εξίσου κομβική Ράκα, ενώ μια τρίτη εστία σύρραξης, καθοριστικής σημασίας, να έχει ξεκινήσει στη Μοσούλη του Ιράκ. Επιπλέον, σα να μην ήταν αρκετά μπερδεμένο το κουβάρι των ιμπεριαλιστικών και των περιφερειακών δυνάμεων που εμπλέκονται σε αυτό τον πόλεμο, κάρφιο ρόλο παίζει πλέον η Τουρκία, με τον Ερντογάν να φαίνεται αποφασισμένος να εμποδίσει με κάθε κόστος τη δημιουργία του συριακού Κουρδιστάν, αλλά και να βάλει πόδι τόσο στη Συρία όσο και στο Ιράκ.

Το Στοιχείο του Πούτιν

Μετά την κατάρρευση της τελευταίας εκεχειρίας, που είχε συμφωνηθεί μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ προκειμένου να απομακρυνθούν οι τραυματίες και να προωθηθεί ανθρωπιστική βοήθεια στο Χαλέπι -όπου πλέον η ανθρωπιστική κρίση έχει πάρει ασύλληπτες διαστάσεις- η ένταση των επιθέσεων έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Το μεν καθεστώς Άσαντ που κατέχει ήδη το δυτικό κομμάτι της πόλης, έχει εξαπολύσει από τις αρχές του Σεπτεμβρίου μια κατά μέτωπο επίθεση με τη στήριξη της Ρωσίας, του Ιράν και της Χεζμπολάχ, προκειμένου να καταλάβει και την υπόλοιπη πόλη. Αν τα καταφέρουν, εκπληρώνεται ο

στόχος τους να μείνει υπό τον έλεγχο του καθεστώτος όλη τη νοτιοδυτική πλευρά με τα μεγάλα αστικά κέντρα (Δαμασκός, Χομς, Χάμα, Λαττάκεια, Χαλέπι) και τα παράλια προς τη Μεσόγειο. Σε μια πιθανή ομοσπονδοποίηση της χώρας -το πιθανότερο σενάριο- ο Άσαντ θα διατηρηθεί στην εξουσία ενός μέρους της χώρας, ενώ οι σύμμαχοί του θα έχουν διασφαλίσει τα συμφέροντά τους: οι Ρώσοι τις βάσεις τους και την έξοδο στη Μεσόγειο, η Χεζμπολάχ ένα φίλο προσκεϊμένο καθεστώς στα σύνορά της, το Ιράν αναβαθμισμένο ρόλο στην ευρύτερη περιοχή. Θα έχουν επιπλέον επιφέρει ένα κάρφιο πλήγμα στα σχέδια και τις φιλοδοξίες των δυτικών ιμπεριαλιστών που έχουν βάλει πόδι σε παραδοσιακές σφαίρες επιρροής της Ρωσίας (Ουκρανία) και εποφθαλμιούν τα πλουσιότερα κομμάτια της Μέσης Ανατολής. Η συγκέντρωση των Ρωσικών δυνάμεων στην περιοχή (αεροπλανοφόρο Κουζντεσόφ, πύραυλοι S-300) προοιδαίνει για το μέγεθος της σύγκρουσης που οι Ρώσοι είναι διατεθειμένοι να δώσουν.

Ο Πόλεμος της Δύσης

Η απώλεια του Χαλεπίου θα αποτελέσει μια καθοριστική ήττα που θα δώσει το τελειωτικό χτύπημα στην αδύναμη και ετερόκλητη συριακή αντιπολίτευση και θα περιορίσει σημαντικά τα ερείσματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ασκούνται έντονες πιέσεις από το οικονομικο-πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ για άμεση

έναρξη της επιχείρησης στη Ράκα, ακόμα και πριν τις αμερικανικές εκλογές. Έχει επιπλέον ανοίξει η συζήτηση για μεγαλύτερη ενίσχυση των αντικαθεστωτικών συριακών δυνάμεων (στην πλειοψηφία τους ισλαμικών) αλλά και για την επιβολή μιας ζώνης απαγόρευσης πτήσεων στη βόρεια Συρία (παρόμοια πρόταση προωθούσε παλιότερα η Τουρκία) - ενέργειες που οδηγούν σε κατά μέτωπο σύγκρουση με τη Ρωσία και ενστερνίζονται τόσο η Κλίντον όσο και ο Τραμπ. Οι τελευταίες συναντήσεις των υπουργών άμυνας των χωρών του ΝΑΤΟ ασχολούνται με την μεγαλύτερη ανάπτυξη χερσαίων δυνάμεων στα ρωσικά σύνορα μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου, με μηχανοκίνητα τάγματα ταχείας επέμβασης όχι μόνο στην Πολωνία αλλά και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας. Με πρόσχημα πάντα τη μάχη κατά του ISIS -ο οποίος για την ώρα πνέει τα λοίσθια-πραγματοποιήθηκε η πρώτη πτήση ΝΑΤΟικών αεροσκαφών AWACS για εναέρια επίτευξη του Ιράκ και της Συρίας, που πρόκειται να μονιμοποιηθεί. Η αναμενόμενη άνοδος της Κλίντον στην προεδρία θα απογειώσει την αμερικάνικη επιθετικότητα.

Ο Ερντογάν τα Παιζει Όλα

Κεντρικός στόχος στην ατζέντα του Ερντογάν παραμένει η με κάθε τρόπο αποτροπή συνένωσης των κουρδικών καντονιών στη βόρεια Συρία. Μετά την εισβολή στη χώρα και την κατάληψη της

Τζαραμπλούς, προσπαθεί να περιορίσει με κάθε τρόπο τη δράση των Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (SDF) στις οποίες κυρίαρχο ρόλο παίζουν οι κούρδοι πολιτοφύλακες του YPG. Έτσι, όχι μόνο συνεχίζει να βομβαρδίζει τις δυνάμεις τους με κάθε ευκαιρία, αλλά και χρησιμοποιώντας σαν όπλο την αναθέρμανση των σχέσεων του με τη Ρωσία και το Ιράν, πιέζει τις ΗΠΑ να αποκλείσουν τις SDF από την ανακατάληψη του Αλ Μπαμπ (μια ακόμα πόλη-κλειδί στη βόρεια Συρία) και της Ράκα, ενώ ζητά να έχει ρόλο και στη διακυβέρνηση της Ράκα μετά την ανακατάληψή της. Οι Αμερικανοί από την πλευρά τους, προκειμένου να αποφύγουν τις απρόβλεπτες ενέργειες του πάλαι ποτέ συμμάχου τους, προσπαθούν να συμβιβάσουν τα ασυμβίβαστα περιορίζοντας τις SDF στις επιχειρήσεις περιφερειακά της Ράκα, αν και τις αναγνωρίζουν σαν τη μοναδική αποτελεσματική δύναμη απέναντι στον ISIS. Οι μέχρι τώρα κινήσεις και η ρητορική του Ερντογάν (αλυτρωτικές διεκδικήσεις, αμφισβήτηση της συνθήκης της Λωζάννης, εισβολή στο Ιράκ και διεκδίκηση ρόλου στη Μοσούλη, κ.λπ.) δείχνουν ότι οι βλέψεις του δεν περιορίζονται στο κουρδικό ζήτημα. Αποτελεί λοιπόν ξεκάθαρα πια ένα ακόμα παράγοντα όξυνσης της αποσταθεροποίησης σε αυτό τον ανεξέλεγκτο πόλεμο όπου το μόνο που δεν λαμβάνεται υπόψη είναι τα ανθρώπινα θύματα.

■ Μαρία Κτιστάκη

Βενεζουέλα: Ένα βήμα εμπρός, δύο βήματα πίσω

Το «ανακλητικό δημοψήφισμα» που οργανώνει από τις αρχές της προηγούμενης χρονιάς η ενιαία αντιπολίτευση (βλ. Ε.Π. Οκτωβρίου) 18 κομμάτων (MUD), με στόχο την ανατροπή της κυβέρνησης Μαδούρο, πάγωσε έπειτα από σχετική απόφαση της **Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής (ΚΕΕ)** της Βενεζουέλας. Στις 20 Οκτώβρη τα δικαστήρια των κρατιδίων Καραμπόμπο, Αράγουα, Μπολίβαρ και Μονάγας πήραν αποφάσεις για το σταμάτημα της διαδικασίας στηριζόμενα σε αποδεδειγμένες καταγγελίες για εκτεταμένη νοθεία, υποχρεώνοντας την ΚΕΕ να καταλήξει σε απόφαση ακύρωσης παίρνοντας υπ' όψιν τις εκατοντάδες καταγγελίες για ένα μπαράζ νοθείας από την αντιπολίτευση, η οποία έβαζε να ψηφίζουν νεκροί και νεογέννητα...

Έτσι ακυρώνεται η τρίτη φάση της διαδικασίας, κατά την οποία η αντιπολίτευση με ταξύ 25 και 28 Οκτώβρη έπρεπε να συλλέξει υπογραφές από το 20% του εκλογικού σώματος σε κάθε επαρχία για να προκληθεί το δημοψήφισμα. Επίσης το Ανώτατο Δικαστήριο απαγόρευσε την έξοδο από την χώρα στον Ενρίκε Καπρίλες, προεδρικό υποψήφιο της αντιπολίτευσης στις δύο τελευταίες προεδρικές εκλογές, καθώς και σε ακόμη επτά στελέχη της MUD.

Πρόκειται για ακόμα μια ήττα της δεξιάς αντίδρασης, η οποία, αφού μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα (εκβιασμούς, απειλές, οικονομικό σαμποτάζ, ατέλειωτες προσπάθειες αποσταθεροποίησης) χρησιμοποιεί την πλειοψηφία που απέκτησε στην Εθνοσυνέλευση (Γενάρης 2016) ως πολιορκητικό κριό των συμφερόντων της μπουρζουαζίας και των ιμπεριαλιστών για να ανατρέψει τη νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση του Νικολά Μαδούρο. Η στρατηγική της έντασης, μόνιμο στοιχείο της βενεζουελάνικης αντίδρασης (κινητοποιήσεις στο δρόμο, βίαιες διαδηλώσεις - *γουαρίμπας*,

επιβολή τεχνητής έλλειψης ειδών πρώτης ανάγκης, κερδοσκοπία κ.λπ.) έχει επικεφαλής στην παρούσα φάση τα πιο ριζοσπαστικά στελέχη του MUD (Καπρίλες, Μασάδο, Αγιούπ, Λόπεζ) που καταγγέλλουν λυσσασμένα τον Μαδούρο ως υπεύθυνο για την οικονομική κρίση, για υποτιθέμενη καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για επιβολή δικτατορίας, για ακύρωση του «ανακλητικού δημοψηφίσματος» με το οποίο ήθελαν να τον διώξουν.

Σε όλη τη διάρκεια του 2016 η αντιπολίτευση κινήθηκε σε τρία μέτωπα με κυριότερο όργανο την Εθνοσυνέλευση. Ο ρόλος της Εθνοσυνέλευσης κατά το 2016, όταν έπεσε στα χέρια της αντιπολίτευσης, ήταν εξαρχής η αποκλειστική χρησιμοποίηση θεσμικών διαδικασιών για να προκαλέσουν την πτώση της κυβέρνησης. Από την πρώτη ήδη συνεδρίασή της ο πρόεδρος της, Χένρι Ράμος Αγιούπ, όρισε ένα περιθώριο έξι μηνών για την πτώση του Μαδούρο. Η πρώτη της πράξη ήταν η καταγγελία της εκτελεστικής εξουσίας (κυβέρνηση Μαδούρο) ενώ το πρώτο νομοσχέδιο στο οποίο έθεσε βέτο ήταν εκείνο για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που προώθησε η κυβέρνηση. Την ίδια ώρα, έφερε προς έγκριση νόμο για αμνηστία «πολιτικών κρατούμενων» (30-3-2016), αμνηστία που αφορούσε το χρονικό διάστημα από το 1999 έως το 2016, συμπεριλαμβανομένων ατόμων «άδικα φυλακισμένων ή τιμωρημένων για πολιτικούς λόγους, για ποινικές, διοικητικές, ή φορολογικές ευθύνες» (άρθρο 2). Η διατύπωση μπορεί να συμπεριλάβει κάθε μορφή εγκλήματος, ενώ κανείς δεν μπορεί να ξέρει αν οι υποτιθέμενοι πολιτικοί κρατούμενοι είναι κοινοί απατεώνες, εγκληματίες ή πλούτιζαν παράνομα.

Το **Ανώτατο Δικαστήριο της Βενεζουέλας** έχει κηρύξει αντισυνταγματικά τα έξι από τα δέκα νομοσχέδια που έχει ψηφίσει η Εθνοσυνέλευση από τη δημιουργία της τον

Γενάρη. Ήδη από τον Σεπτέμβριο, η Εθνοσυνέλευση βρίσκεται σε «ανυπακοή» ύστερα από τη μη εφαρμογή οδηγίας του Ανώτατου Δικαστηρίου, που απαγόρευε την ορκωμοσία σε τρεις βουλευτές, των οποίων η εκλογή βρίσκεται υπό αίρεση λόγω έρευνας εναντίον τους. Αυτό πρακτικά σημαίνει πως έκτοτε όλες οι πράξεις της θεωρούνται αντισυνταγματικές και χωρίς καμιά νομική ισχύ.

Πολιτική δίκη αλα Ρούσεφ

Αμέσως μετά την απόφαση της ΚΕΕ, η Εθνοσυνέλευση προσπαθεί να στήσει μια «πολιτική δίκη» ενάντια στον πρόεδρο Μαδούρο, προκειμένου να πετύχει ό,τι δεν πέτυχε με το ακυρωθέν ανακλητικό δημοψήφισμα. Το επιχείρημα το οποίο η αντιπολίτευση επικαλέστηκε για την «πολιτική δίκη» αλα Ρούσεφ είναι γελοίο: Πρόκειται για χρήση του συνταγματικού όρου περί «εγκατάλειψης αξιώματος» λόγω του ότι ο Μαδούρο έκανε γύρο τριών ημερών για να διαπραγματευτεί την πορεία της τιμής του πετρελαίου με χώρες μέλη του ΟΠΕΚ! Πρόκειται για σχέδιο «λευκού πραξικοπήματος», όμοιο με εκείνα που εφαρμόστηκαν σε Ονδούρα, Παραγουάη και Βραζιλία. Πέρα από τα γελοία επιχειρήματα, κάτι παρόμοιο δεν υφίσταται νομικά στην βενεζουελάνικη νομοθεσία. Στην ίδια συνεδρίαση η αντιπολίτευση υπέγραψε μια διακήρυξη με τίτλο «Συμφωνία για την αποκατάσταση της συνταγματικής τάξης στη Βενεζουέλα» στην οποία δηλώνεται πως η χώρα ζει «μια ρήξη με τη συνταγματική τάξη και την ύπαρξη ενός πραξικοπήματος από το καθεστώς του Μαδούρο». Στο έγγραφο αμφισβητούνται ανοιχτά οι θεσμοί και οι δημόσιες εξουσίες της χώρας, ειδικά η ΚΕΕ και το Ανώτατο Δικαστήριο και γίνεται έκκληση ανυπακοής στις Ένοπλες Δυνάμεις. Για την 1η Νοέμβρη μάλιστα κλήθηκε για ακρόαση ο Μαδούρο στην Εθνοσυνέλευση, κάτι με το οποίο η εκτελε-

στική εξουσία και ο ίδιος δεν συμμορφώθηκε.

Διάλογος: Με ποιον και για ποιον;

Η κυβέρνηση Μαδούρο, ταυτόχρονα με την αλλαγή του οικονομικού μοντέλου και την ανεξάρτησή της από το πετρέλαιο, προσπαθεί να κερδίσει χρόνο για να ανασυντάξει τις δυνάμεις της. Όντας σχετικά απομονωμένη από τις αρνητικές εξελίξεις στην περιοχή, προωθεί έναν «εθνικό διάλογο» με την αντιπολίτευση, προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί τις εσωτερικές της αντιθέσεις. Παρότι οι εσωτερικές αντιθέσεις της αντιπολίτευσης είναι υπαρκτές και γίνονται πιο ξεκάθαρες από την στιγμή που η κυβέρνηση Μαδούρο κάλεσε σε διάλογο (στον οποίο συμμετέχουν ως διαμεσολαβητές, από τον ισπανό Θαπατέρο έως το Βατικανό) θα ήταν λάθος να πιστέψει ότι μπορεί να έχει οφέλη βασιζόμενη στο «διάλογο» χωρίς ένα προχώρημα της επανάστασης. Έτσι, ενώ ο εκτελεστικός γραμματέας του MUD Χοσέ Τορεάλμπα συμμετείχε στο κάλεσμα (31/10) «διαλόγου», η Λαϊκή Θέληση απείχε (βγάζοντας σχετική ανακοίνωση) ενώ ο φυλακισμένος Λεοπόλδο Λόπεζ δήλωσε πως «δεν υπάρχουν συνθήκες για διάλογο». Με προτροπή των ΗΠΑ ακυρώθηκαν οι κινητοποιήσεις για την 1η Νοέμβρη για να διευκολυνθεί ο «διάλογος». Άρχισε έτσι επίσημα ένας διάλογος κωφών τον οποίο επιδιώκουν και οι ιμπεριαλιστές (στέλεχος του State Department επισκέφτηκε τη χώρα ειδικά για αυτόν τον σκοπό) για να εκτονώσουν προσωρινά το κλίμα και να διαμορφώσουν τη νέα επίθεσή τους με καλύτερους όρους.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Ισπανία: Πραξικοπηματική επιστροφή Ραχόι, η νεολαία παλεύει για δημόσια παιδεία

Μετά από δέκα μήνες «ακυβερνησίας», ο δεξιός πρωθυπουργός του Ισπανικού Κράτους Μαρριάνο Ραχόι - παρέμενε στη θέση του ως υπηρεσιακός όλο αυτό το διάστημα - μπόρεσε να σχηματίσει κυβέρνηση μειοψηφίας, μετά από ψηφοφορία για ψήφο εμπιστοσύνης στο κοινοβούλιο στις 29 Οκτώβρη. Η νέα κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος (PP) στηρίζεται στην αποχή - έμμεση στήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας των βουλευτών του «Σοσιαλιστικού» Κόμματος (PSOE).

Παρά τη στήριξη των νεοφιλελεύθερων «Πολιτών» (Ciudadanos), ο Ραχόι δεν συγκέντρωνε την απόλυτη πλειοψηφία στο κοινοβούλιο. Ο μέχρι πρότινος ηγέτης του PSOE Πέδρο Σάντσεθ αρνιόταν να συμπράξει στον σχηματισμό κυβέρνησης, ακόμα και αν αυτό σήμαινε και τρίτη διαδοχική εκλογική αναμέτρηση, μετά από αυτές του Δεκεμβρίου του 2015 και του Ιούνη του 2016. Ωστόσο, ο Σάντσεθ ουσιαστικά καθαιρέθηκε, μετά από εσωκομματικό πραξικόπημα των λεγόμενων «βαρώνων» του PSOE, δηλαδή των «παραδοσιακών» στελεχών που κυριαρχούν στο κόμμα από την εποχή Φελίπε Γκονσάλες (δεκαετίες '80 και '90). Η δικαιολογία που αυτοί πρόέβαλαν για την απόφαση στήριξης στον Ραχόι

ήταν ότι το PSOE θα συντριβόταν σε ενδεχόμενες τρίτες εκλογές, καθώς οι ψηφοφόροι θα θεωρούσαν υπεύθυνο για την παρατεταμένη κυβερνητική κρίση. Φυσικά, οι πραγματικοί λόγοι είναι εντελώς διαφορετικοί. Από τη μία, Βρυξέλλες και Βερολίνο πιέζουν ασφυκτικά για νέα βάρβαρα μέτρα, για την επίτευξη των αιματηρών δημοσιονομικών στόχων, ενώ και η ισπανική αστική τάξη χρειάζεται άμεσα ζεστό χρήμα για νέες «ενέσεις» στο χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα. Από την άλλη, το κράτος της Μαδρίτης έχει απόλυτη ανάγκη τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση των αστικών δυνάμεων, ώστε να πατάξει οποιαδήποτε προσπάθεια της Καταλονίας για ανεξαρτησία, καθώς η αυτόνομη καταλανική κυβέρνηση έχει δρομολογήσει τα επόμενα βήματα προς αυτή την κατεύθυνση εντός του 2017.

Η λήξη της κυβερνητικής κρίσης δεν σημαίνει το ίδιο και για την οξεία πολιτική κρίση. Η νέα κυβέρνηση Ραχόι θα έχει δι-αρκώς ανάγκη τη στήριξη του PSOE για να περνά νέα μέτρα, ενώ η σταθερότητά της θα δοκιμαστεί σκληρά, τόσο λόγω της αναζωπύρωσης του καταλανικού ζητήματος, όσο και από τη διαφαινόμενη ανάκαμψη του κινήματος των εργαζομένων και της νεολαίας. Ο Σάντσεθ παραιτήθηκε από βουλευτής, καταγγέλλοντας τις αποφάσεις της νέας ηγεσίας του PSOE, και δήλωσε ότι θα διεκδικήσει την επιστροφή του στην ηγεσία του κόμματος. Η στάση του PSOE αναμένεται να του κοστίζει ένα σημαντικό ποσοστό των ψηφοφόρων του, προς όφελος του Podemos. Η στροφή του τελευταίου σε πιο «ρεαλιστικές» θέσεις και η αφαίρεση κάθε ριζοσπαστικού στοιχείου από το πρόγραμμά του ανέκοψε την όποια δυνα-

μική του και το περιορίσε σε μέτρια εκλογικά αποτελέσματα, καθώς απέτυχε να αναδειχθεί δεύτερο κόμμα, παρά την εκλογική συμμαχία με την «Ενωμένη Αριστερά» και τη μεγάλη πτώση του PSOE. Ο ηγέτης του Podemos Πάμπλο Ιγκλέσιας διακηρύσσει ότι το κόμμα θα επιστρέψει στις κινηματικές του ρίζες, αντιμετωπίζοντας όμως την κριτική της δεξιάς πτέρυγας, με επικεφαλής τον Ινίγγο Ερεχόν.

Στο ασταθές πολιτικό σκηνικό έρχεται να παρέμβει δυναμικά ο παράγοντας κίνημα, και μάλιστα το δυναμικότερο κομμάτι του, η νεολαία. Η παιδεία ήταν και είναι, όπως σε όλες τις χώρες που επλήγησαν από τις μνημονιακές πολιτικές, από τα κύρια θύματα των κυβερνήσεων του PP και του PSOE, με δραστικές περικοπές στις κρατικές δαπάνες, μαζικές απολύσεις συμβασιούχων εκπαιδευτικών και μεγάλη μείωση του συνολικού αριθμού εκπαιδευτικών, διαρκή υποβάθμιση των συνθηκών (είναι χαρακτηριστικό ότι σε πολλά σχολεία στοιβάζονται ακόμα και 35 μαθητές σε κάθε τμήμα). Η κυβέρνηση Ραχόι, προτού ακόμα πάρει ψήφο εμπιστοσύνης, κλιμάκωσε την επίθεση θεσμοθετώντας τις «εξετάσεις επικύρωσης» (υπήρχαν κατά την περίοδο της δικτατορίας του Φράνκο), η επιτυχία στις οποίες θα είναι απαραίτητη για να περάσει ένας μαθητής από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση στη δευτεροβάθμια και από το Γυμνάσιο στο Λύκειο (στην αντίστοιχη ισπανική τους μορφή). Ο στόχος είναι φυσικά να πεταχτεί εκτός εκπαίδευσης ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας, για να μη μιλήσουμε για την πρόσβαση στα πανεπιστήμια, όπου υπάρχουν τσουχτερά δίδακτρα.

Η απάντηση του κινήματος της νεολαίας δόθηκε στις 26 Οκτώβρη. Το λεγόμενο

«Συνδικάτο Σπουδαστών και Μαθητών», πανεθνική οργάνωση της νεολαίας που δημιουργήθηκε από δυνάμεις της αριστεράς και των αναρχικών, κάλεσε σε αποχή των φοιτητών και μαθητών από τα μαθήματα σε όλη την Ισπανία και οργάνωσε διαδηλώσεις σε πάνω από 60 πόλεις. Η επιτυχία αυτής της πανεθνικής ημέρας δράσης ήταν σαρωτική. Σχεδόν δύο εκατομμύρια μαθητές και φοιτητές συμμετείχαν στην αποχή, ενώ η συνολική συμμετοχή στις διαδηλώσεις ξεπέρασε τα 200.000 άτομα (60.000 στη Μαδρίτη, 50.000 στη Βαρκελώνη). Τις κινητοποιήσεις στήριξαν επίσης η Εθνική Συνομοσπονδία Γονέων και αρκετά τοπικά συνδικάτα εκπαιδευτικών, όχι όμως και οι γραφειοκρατικές ηγεσίες των ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών, που κήρυξαν απεργία μόνο στη Μαδρίτη. Το «Συνδικάτο Σπουδαστών και Μαθητών» ανακοίνωσε ότι εντάχθηκαν σε αυτό 2.000 νέα μέλη και δήλωσε ότι οι αγώνες της νεολαίας θα συνεχιστούν με νέες πανεθνικές κινητοποιήσεις, έως ότου αποσυρθεί το βάρβαρο νομοσχέδιο για τις «εξετάσεις επικύρωσης».

Οι δυνατότητες για το κίνημα είναι ιδιαίτερα σημαντικές. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε όλες τις περιοχές του Ισπανικού Κράτους δεν πρέπει να δείξουν την παραμικρή εμπιστοσύνη στους γραφειοκράτες των συνδικάτων και στη ρεφορμιστική ηγεσία του Podemos, αλλά να καταπιαστούν συστηματικά με τη δική τους αυτοοργάνωση και την προσπάθεια δημιουργίας μιας νέας επαναστατικής δύναμης, που θα δώσει νικηφόρα προοπτική στους αγώνες.

■ Γιάννης Χαλάς

99 χρόνια από την Οκτωβριανή Επανάσταση

Ενενήντα εννέα χρόνια έχουν περάσει από τη σοσιαλιστική επανάσταση του Οκτωβρίου του 1917 στη Ρωσία, η οποία αποτέλεσε το πιο σημαντικό για το εργατικό κίνημα γεγονός του 20ου αιώνα. Πρωταγωνιστής αυτού του γεγονότος υπήρξε η ρώσικη εργατική τάξη, με την καθοδήγηση του κόμματος των μπολσεβίκων και την καθοριστική συμβολή των Λένιν - Τρότσκι.

Το ιστορικό πλαίσιο της επανάστασης

Οι ρίζες της ρωσικής επανάστασης του 1917 βρίσκονται στην πρώτη ρωσική εργατική επανάσταση του 1905 (είχε προηγηθεί, στα τέλη του 19ου αιώνα, η διάδοση του μαρξισμού στη Ρωσία και η δημιουργία των πρώτων ρωσικών επαναστατικών μαρξιστικών ομάδων). Κατά την επανάσταση αυτή γεννήθηκαν τα πρώτα εργατικά συμβούλια (**σοβιέτ**), τα οποία βέβαια μετά αδράνησαν λόγω της επικράτησης της τσαρικής αντίδρασης (πογκρόμ απέναντι σε επαναστάτες και αγωνιστές, εξορία, φυλακίσεις, βασανιστήρια).

Δώδεκα χρόνια αργότερα, κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1914-1918) λαμβάνει χώρα η δεύτερη ρωσική επανάσταση, προς τα τέλη του Φεβρουαρίου του 1917, που ονομάζεται Φεβρουαριανή Επανάσταση (αν και έγινε κατά τον Μάρτιο κατά το νέο ημερολόγιο). Η επανάσταση αυτή ανέτρεψε τον τσαρισμό (η οριστική και αμετάκλητη πτώση του τσαρισμού θα πραγματοποιηθεί με την Οκτωβριανή Επανάσταση) και πέρασε την εξουσία στην αστική τάξη.

Οι αντικειμενικές και υποκειμενικές προϋποθέσεις της επανάστασης

Η ρωσική εργατική τάξη ήταν οικονομικά εξασθετημένη. Η φτώχεια, η πείνα και η εξαθλίωση ήταν σοβαρά προβλήματα που αντιμετώπιζε ανέκαθεν ο ρωσικός λαός. Η κατάσταση αυτή βέβαια εντάθηκε ιδιαίτερα από

τη συμμετοχή της Ρωσικής Αυτοκρατορίας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι μάζες πολέμουσαν στο κρύο και τις κακουχίες όχι για τα δικά τους συμφέροντα αλλά για τα συμφέροντα των μπερλιαριστών και του τσάρου. Αν σε αυτά προσθέσουμε την καταπίεση που υφίσταντο οι υπόλοιπες εθνότητες που ζούσαν στη Ρωσική Αυτοκρατορία και τις τρομακτικές διαστάσεις του αγροτικού προβλήματος (το 0,06% των γαιοκτημόνων κατείχε το 50% της γης!) μπορούμε να αντιληφθούμε την εκρηκτικότητα της κατάστασης.

Παράλληλα, τα συνεχή αυθόρμητα ξεσπάσματα του ρωσικού λαού (γενικές απεργίες, μαχητικές διαδηλώσεις κ.α.) καθιστούσαν ανίκανες τις κυρίαρχες τάξεις (γαιοκτήμονες, αστική τάξη) να κυριαρχήσουν ή να κυβερνούν με την ίδια ευκολία όπως παλιότερα. Η πολιτική κρίση ήταν βαθύτατη. Οι παλιές κυρίαρχες τάξεις έτσι δεν είχαν κανένα λαϊκό έρεισμα. Όλα αυτά, συνοπτικά, καθιστούσαν την κατάσταση στην Ρωσική Αυτοκρατορία επαναστατική.

Η βασικότερη όμως προϋπόθεση χωρίς την οποία η επανάσταση δεν θα ήταν νικηφόρα είναι η ύπαρξη του επαναστατικού κόμματος των Μπολσεβίκων. Το κόμμα αυτό σφυρηλατήθηκε στους εργατικούς πολλών ετών, και οι μάζες το εμπιστεύτηκαν για να τις καθοδηγήσει στον αγώνα για μια άλλη κοινωνία.

Από τον Φλεβάρη στον Οκτώβρη

Η Φεβρουαριανή Επανάσταση δεν ικανοποίησε τα αιτήματα των ρωσικών μαζών: την έξοδο της Ρωσίας από τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και το μοίρασμα της γης στους φτωχούς αγρότες. Το αντίθετο μάλιστα, το αστικό κοινοβούλιο (Δούμα) συνέχιζε τον πόλεμο και ποινικοποιούσε τις αριστερές οργανώσεις και κόμματα και ιδιαίτερα τους μπολσεβίκους. Οι κυβερνήσεις διαδέχονταν η μια την άλλη. Παρ' όλα αυτά οι ρωσικές μάζες κατά την Φεβρουαριανή Επανάσταση πέτυχαν την

αναγέννηση των εργατικών συμβουλίων, των Σοβιέτ.

Παράλληλα δημιουργήθηκαν Σοβιέτ αγροτών και στρατιωτών που πολεμούσαν στο μέτωπο. Σταδιακά, από τον Φλεβάρη μέχρι τον Οκτώβρη, τα Σοβιέτ εξέφραζαν όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του ρωσικού λαού με αποτέλεσμα να αποτελούν μια δεύτερη μορφή εξουσίας αφού ακύρωναν αποφάσεις της κεντρικής εξουσίας ή αποφάσιζαν μόνα τους σε κάποιες πόλεις για κάποια ζητήματα. Αυτή η κατάσταση δυαδικής εξουσίας δεν μπορούσε να συνεχιστεί για πολύ.

Τον Απρίλη του 1917 ο Λένιν γύρισε από την εξορία στην Ρωσία και επανεξοπλίζει το μπολσεβίκικο κόμμα με τις περίφημες «Θέσεις του Απριλίου», τονίζοντας πως η Φεβρουαριανή Επανάσταση πρέπει να μετεξελιχθεί σε σοσιαλιστική άμεσα, παραδεχόμενος ουσιαστικά την ανεπάρκεια της παλιάς του θέσης - αγροτών» και υιοθετώντας τις αντιλήψεις του Τρότσκι. Ο τελευταίος γύρισε τον Μάιο από την εξορία στη συνέχεια έγινε μέλος του μπολσεβίκικου κόμματος. Τα κύρια συνθήματα των μπολσεβίκων εκείνη την περίοδο ήταν: Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ, η γη στους χωρικούς, άμεση ειρήνη.

Παλεύοντας σταθερά για την ικανοποίηση των παραπάνω αιτημάτων και υποστηρίζοντας τις ανάλογες ενέργειες του ρωσικού λαού, οι Μπολσεβίκοι απέκτησαν τεράστια επιρροή στην εργατική τάξη και όχι μόνο.

Στα τέλη Αυγούστου του 1917 οι εργάτες εξοπλίζονται και τσακίζουν το πραξικόπημα του στρατηγού Κορνίλοφ. Είναι πλέον γεγονός: οι αντεπαναστάτες δεν μπορούν να πετύχουν τα σχέδιά τους. Οι μπολσεβίκοι, σε αντίθεση με όλα σχεδόν τα υπόλοιπα αστικά και ρεφορμιστικά ρωσικά κόμματα, έβλεπαν πως μόνο αν τα Σοβιέτ κατέστρεφαν την κεντρική

εξουσία και σχηματιζόταν ένα εργατικό κράτος, με κύτταρά του τα Σοβιέτ, θα ικανοποιούνταν οι λαϊκές απαιτήσεις. Έτσι και έγινε. Στις 25 Οκτώβρη τα ξημερώματα ξεσπάει η Οκτωβριανή Επανάσταση με την κατάληψη του Χειμερινού Ανακτόρου (αποτελούσε την έδρα της αστικής κυβέρνησης) και τη σύγκληση του Δεύτερου Πανρωσικού συνεδρίου των Σοβιέτ. Η ρωσική εργατική τάξη κατέλαβε την εξουσία και στη συνέχεια διεξήγαγε έναν αδιάλλακτο πόλεμο για να τη διατηρήσει.

Τα επόμενα χρόνια όμως αναπτύχθηκε ένα στρώμα γραφειοκρατίας με γνήτη τον Στάλιν, μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα και στο σοβιετικό κράτος, με αποτέλεσμα η επανάσταση να εκφυλιστεί. Η εξέλιξη αυτή οφειλόταν μεταξύ άλλων στην απομόνωση του πρώτου εργατικού κράτους, καθώς η επανάσταση στην υπόλοιπη Ευρώπη απέτυχε, αλλά και στις καταστροφές και τα θύματα του Εμφυλίου Πολέμου που ακολούθησε. Ο Τροτσκισμός σαν πολιτικό ρεύμα ατσαλώθηκε εκείνη την περίοδο και τα επόμενα χρόνια, με την πάλη ενάντια στην ανερχόμενη σταλινική γραφειοκρατία.

Η αίγλη της Οκτωβριανής Επανάστασης δεν μπορεί να σβήσει από τον σταλινικό εκφυλισμό της και την κατάρρευση του σοβιετικού κράτους. Η φλόγα της ζει μέσα μας και καθοδηγεί τους αγώνες και τη δράση μας. Η πρακτική, πολιτική και θεωρητική της συνεισφορά, μας δείχνει τον δρόμο για να αγωνιστούμε ενάντια στο ελληικό αλλά και παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

■ Σωτήρης Κ.

60 χρόνια από την ουγγρική επανάσταση του 1956

Το φθινόπωρο του 1956 οι Ούγγροι εργάτες εξεγέρθηκαν ενάντια στο σταλινικό δικτατορικό καθεστώς και τη γραφειοκρατία της Σοβιετικής Ένωσης. Ο ηρωικός αγώνας τους (23 Οκτωβρίου - 10 Νοεμβρίου) ήταν η σημαντικότερη πολιτική επανάσταση που ξέσπασε στην Ανατολική Ευρώπη. Είχε προηγηθεί η εξέγερση των εργατών στην Ανατολική Γερμανία το 1953 και θα ακολουθούσε, αρκετά αργότερα, η Άνοιξη της Πράγας το 1968, ο αγώνας του συνδικάτου «Αλληλεγγύη» το 1980 στην Πολωνία και οι τεράστιες κινητοποιήσεις στη πλατεία Τιεν-Αν-Μεν το 1989, στην Κίνα.

Οι νίκες κατά των ναζί και η προέλαση του Κόκκινου Στρατού το 1944-45 έθεσαν όλη την Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη υπό τον έλεγχό του. Στις χώρες αυτές ο Κόκκινος Στρατός κατέστρεψε την αστική εξουσία, δημιουργώντας γραφειοκρατικά παραμορφωμένα εργατικά κράτη. Πέρα από αυτό, με εξαίρεση τη Γιουγκοσλαβία, την Αλβανία, την Τσεχοσλοβακία και εν μέρει τη Βουλγαρία, στις υπόλοιπες ανατολικές χώρες τα ΚΚ δεν είχαν καθόλου ή είχαν μικρό λαϊκό έρεισμα.

Στην Ουγγαρία, οι Ρώσοι εγκατέστησαν ένα δικτατορικό γραφειοκρατικό καθεστώς με επικεφαλής τον Ράκοζι. Το καθεστώς αυτό χρησιμοποίησε ωμές κατασταλτικές μεθόδους. Οι σπληνικές δίκες, οι εκτελέσεις και οι μαζικές εκκαθαρίσεις μέσα στο κόμμα ήταν στην ημερήσια διάταξη. Οι εργάτες δεν είχαν καθόλου πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Η οικονομική πολιτική των γραφειοκρατών όξυνε ακόμα περισσότερο την κατάσταση. Η Σοβιετική Ένωση επέβαλε στην Ουγγαρία να καταβάλει υπέρογκες πολεμικές αποζημιώσεις. Επιπλέον, οι Σοβιετικοί λεηλάτησαν την παραγωγική της βάση. Παράλληλα, επέβαλαν το «σταχανοβισμό», δηλαδή τη δουλειά με το κομμάτι και την πάση θυσία επίτευξη των «νορμών» (στόχων) παραγωγής. Στην ύπαιθρο, επέβαλαν με τη βία τις κολεκτίβες. Την ίδια στιγμή, οι μισθοί και οι παροχές παρέμεναν σε άθλια επίπεδα.

Μετά το θάνατο του Στάλιν το Μάρτιο του 1953, ο Χρυστόσοφ ξεκίνησε μια διαδικασία περιορισμένης φιλελευθεροποίησης, που έφτασε έως την καταγγελία των σταλινικών εγκλημάτων στο 20ο συνέδριο του ΚΚ Σοβιετικής Ένωσης το 1956. Στην Ουγγαρία, οι Σοβιετικοί επέβαλαν στον Ράκοζι να περάσει προσωρινά στο παρασκήνιο και η νέα κυβέρνηση, με επικεφαλής τον Ίμρε Νάγκι, παρέχωσε κάποιες ελευθερίες. Ωστόσο, το 1955 οι Σοβιετικοί τον καθαίρεσαν, θεωρώντας υπερβολικές τις παραχωρήσεις του.

Στο μεταξύ όμως, οι περιορισμένες ελευθερίες που είχαν παραχωρηθεί επέτρεψαν σε ομάδες φοιτητών και διανοομένων να διαδώσουν την κριτική τους κατά του καθεστώτος. Ξεκινώντας από τη διεκδίκηση λογοτεχνικών και πολιτικών ελευθεριών, σιγματίσαν τη συνολική κατάσταση της ουγγρικής

οικονομίας και κοινωνίας, προετοιμάζοντας ιδεολογικά την εξέγερση. Το Σεπτέμβριο του 1956 άρχισαν να σχηματίζονται οι πρώτες εργατικές επιτροπές, με αιτήματα τη δημοκρατική λειτουργία των συνδικάτων και την καθιέρωση του εργατικού ελέγχου. Η κύρια ένωση των διανοομένων υιοθέτησε τα εργατικά αιτήματα και πρόσθεσε πολιτικά αιτήματα, όπως η απομάκρυνση του Ράκοζι από το κόμμα, οι ελεύθερες εκλογές και η ισότητα στις σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση, και κάλεσε σε διαδήλωση στις 23 Οκτωβρίου 1956 στη Βουδαπέστη. Τη μέρα εκείνη, περίπου 50.000 άνθρωποι βάδισαν ειρηνικά στους δρόμους της Βουδαπέστης. Μετά την προγραμματισμένη λήξη της διαδήλωσης, το πλήθος πληροφορήθηκε ότι η κυβέρνηση χαρακτήριζε την διαδήλωση «ενέργεια κατά της δημοκρατίας και της εξουσίας της εργατικής τάξης». Κατόπιν κατευθύνθηκε προς το κτίριο του ραδιοφώνου που φυλασσόταν από τη αστυνομία του καθεστώτος, την ΑΒΟ, η οποία άνοιξε πυρ.

Ήταν η αφορμή για το ξεσπάσμα της οργής ενός καταπιεσμένου λαού. Η κυβέρνηση κινητοποίησε το στρατό, όμως η συντριπτική πλειοψηφία των φαντάρων αρνήθηκε να ανοίξει πυρ. Μπροστά στο αδιέξοδο, η γραφειοκρατική ηγεσία επανέφερε στην πρωθυπουργία τον Νάγκι. Κηρύχθηκε γενική απεργία και παντού δημιουργήθηκαν εργατικά συμβούλια. Οι εργάτες εξοπλίστηκαν, οργά-

νωσαν πολιτοφυλακές, ανέλαβαν μόνοι τους τη διαχείριση της παραγωγής και απελευθέρωσαν τους πολιτικούς κρατούμενους. Στις 26 Οκτωβρίου, το εθνικό συμβούλιο των συνδικάτων διατύπωσε το πρόγραμμα της επανάστασης, με κύρια σημεία τις αυξήσεις μισθών, τη διαχείριση της παραγωγής από τα εργατικά συμβούλια, την εθνική κυριαρχία και την αποχώρηση των σοβιετικών στρατευμάτων, τη γενική αμνηστία, τη συμμετοχή αντιπροσώπων των εργατών και της νεολαίας στην κυβέρνηση και τη δημιουργία μόνιμης εργατικής πολιτοφυλακής. Η αστραπιαία εξέλιξη των εργατικών συμβουλίων είχε δημιουργήσει ένα καθεστώς δυαδικής εξουσίας.

Στις 4 Νοεμβρίου ο σοβιετικός στρατός εξαπέλυσε επίθεση με πυροβολικό, ταγκς και αεροπορία ενάντια στη Βουδαπέστη και όλα τα σημαντικά εργατικά προπύργια. Εκτέλεσαν τον Νάγκι και εγκατέστησαν μια κυβερνηση-μαριονέτα με επικεφαλής τον Γιάνος Καντάρ. Από την άποψη των σταλινικών γραφειοκρατών, είναι φανερό ότι δεν είχαν άλλη επιλογή από το να καταπινίζουν την εξέγερση με κάθε μέσο. Σε κάθε άλλη περίπτωση, υπήρχε κίνδυνος να εξαπλωθεί η αντιγραφειοκρατική εξέγερση στην ίδια τη Σοβιετική Ένωση. Με τον ηρωικό αγώνα τους, οι ούγγροι εργάτες ξεσκεπάσαν την κάλπικη φιλελεύθερη «μεταρρύθμιση» του σταλινισμού. Απέδειξαν ότι μπορούσαν να αποσπαστούν από τους γραφειοκράτες τη διαχείριση της παραγωγής και την πολιτική εξουσία. Αυτό που έλειπε για να τους οδηγήσει στη νίκη ήταν πραγματικά επαναστατικά κόμματα και μια επαναστατική Διεθνής.

Εκρηκτική η κατάσταση στην Μοσούλη

■ Κώστας Δικαίος

Οι εξελίξεις στην Μοσούλη που ειδησεογραφικά αφορούν κατά κύριο λόγο την επικείμενη «απελευθέρωσή» της από το Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και της Συρίας (ΙΚΙΣ) έχουν πολύ βαθύτερη σημασία, γιατί δείχνουν το χαοτικό πολιτικό - στρατιωτικό περιβάλλον που έχουν δημιουργήσει οι επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών και των περιφερειακών συμμάχων τους σε ολόκληρη τη Μ. Ανατολή και ιδιαίτερα στο Ιράκ και τη Συρία. Η Μοσούλη αποτελεί τη σημαντικότερη πόλη του Βορείου Ιράκ, πρωτεύουσα της επαρχίας Νινευή, πλούσια σε πετρέλαια (μαζί με την περιοχή του Κιρκούκ) και σε υδάτινους πόρους (με το φράγμα πάνω στον ποταμό Τίγρη). Κατοικείται από σουνίτες κατά κύριο λόγο, με μειονότητες Κούρδων και Τουρκομάνων (που σχετίζονται με την Τουρκία). Συνορεύει με τις περιοχές των Κούρδων στο Βορειοανατολικό Ιράκ, όπου έχει εγκαθιδρυθεί ημιαυτόνομη περιοχή υπό τον έλεγχο της Πατριωτικής Ένωσης του Κουρδιστάν («δεξιού» προανατολισμού), που βρίσκονται σε συνεργασία τόσο με τις ΗΠΑ και τη Διεθνή Συμμαχία ενάντια στο ΙΚΙΣ όσο και με την Τουρκία (εμπόριο, αγωγή πετρελαίου κλπ).

Ωστόσο στο Βόρειο Ιράκ βρίσκεται και το Όρος Καντίλ που αποτελεί τη βάση των κούρδων ανταρτών του ΡΚΚ («αριστερού» προανατολισμού) που μάχονται στη Νοτιοανατολική Τουρκία για την απελευθέρωση του Κουρδιστάν (16 εκατομμύρια μέσα στην Τουρκία) και έχουν σχέσεις με το ΡΥΔ των Κούρδων της Συρίας, το οποίο έχει επίσης τη στήριξη των ΗΠΑ στην μάχη ενάντια στο ΙΚΙΣ. Επίσης οι Πεσμεργκά (στρατιωτικές δυνάμεις των Κούρδων του Ιράκ) και οι πολιτοφυλακές των ΥΡΓ (στρατιωτικό σκέλος των Κούρδων της Συρίας) συνεργάζονται, έχοντας δημιουργήσει ουσιαστικά μια ολόκληρη περιοχή υπό τον έλεγχό τους από το Ιράκ μέχρι την Αλεξανδρέττα,

κατά μήκος των συνόρων με την Τουρκία (εκτός από την περιοχή του Μανμπίτζ της Συρίας, δυτικά του Ευφράτη, όπου πρόσφατα επενέβη στρατιωτικά η Τουρκία για να σπυρίξει τους Τουρκομάνους αντάρτες ενάντια στον ΙΚΙΣ και να διώξει τις ΥΡΓ).

Η επέμβαση των ΗΠΑ ενάντια στον Σανταμ το 2003 οδήγησε στην καταστροφή του κρατικού μηχανισμού της χώρας (προϊόν του αραβικού εθνικισμού και της σουνιτικής μειονότητας που καταπίεζε τους σιίτες του Νότου και τους Κούρδους του Βορρά). Όπως και στη Συρία και τη Λιβύη, η διάλυση του παλιού καθεστώτος (στο Ιράκ έγινε με άμεση επέμβαση, ενώ στη Συρία και τη Λιβύη με εκμετάλλευση της Αραβικής Άνοιξης) δεν συνοδεύτηκε από την προώθηση μιας συγκεκριμένης εναλλακτικής πρότασης, ικανής να διατηρήσει την ενότητα των χωρών και την εγκαθίδρυση ενός νέου καθεστώτος. Στο Ιράκ οι ιμπεριαλιστές στηρίχτηκαν στους φιλοϊρανούς Σιίτες και στους Κούρδους, αφήνοντας τους Σουνίτες εκτός της μοιρασιάς της εξουσίας. Στη Συρία, αντίθετα, ενίσχυσαν μαζί με τους συμμάχους τους (Τουρκία, Σαουδική Αραβία) τους σουνίτες ενάντια στους Αλαουίτες του Ασάντ, μετέτρεψαν την εξέγερση σε εμφύλιο πόλεμο, επέτρεψαν τη δημιουργία των φονταμενταλιστών του ΙΚΙΣ, με αποτέλεσμα να επεκταθεί η κυριαρχία του από τη Συρία, με κέντρο τη Ράκα και στους δυσαρεστημένους Σουνίτες του Βόρειου Ιράκ με κέντρο την Μοσούλη, αποσταθεροποιώντας το πολιτικό και στρατιωτικό οικοδόμημα των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Σε αυτό το χαοτικό σκηνικό οι ιμπεριαλιστές έχουν δημιουργήσει ένα συνονθύλευμα δυνάμεων που θα επιτεθούν για την ανακατάληψη της Μοσούλης από το δικό τους δημιούργημα, το ΙΚΙΣ!

Πρώτον, υπάρχουν οι στρατιωτικές δυνάμεις της επίσημης κυβέρνησης του Ιράκ, που βρίσκεται υπό τον έλεγχο των σιιτών, οι οποίες επιδιώκουν να ενισχύσουν το γόητρο

τους μια και το 2014 είχαν διαλυθεί μπροστά στην επέλαση του ΙΚΙΣ, ενσωματώνοντας Κιρκούκ και Μοσούλη (μαζί με τα πετρέλαια) στην κεντρική εξουσία της Βαγδάτης.

Δεύτερον, οι Λαϊκές Δυνάμεις Κινητοποίησης (ΛΔΚ), που αποτελούν σιιτικές παραστρατιωτικές τζιχαντιστικές πολιτοφυλακές υπό τον έλεγχο και τη διοίκηση των Ιρανών Φρουρών της Επανάστασης που επεμβαίνουν στο Ιράκ και που στην ουσία σταμάτησαν το ΙΚΙΣ έξω από την Βαγδάτη το 2014, κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των σιιτών του Ιράκ. Έχουν διαπράξει εγκλήματα και σφαγές στις σουνιτικές πόλεις που «απελευθέρωσαν» από το ΙΚΙΣ τους προηγούμενες μήνες (Ραμάντι, Φαλούτζα κ.λπ.) και έχουν ήδη προωθηθεί στα δυτικά της Μοσούλης, στο Ταλ Άφαρ, με στόχο να αποκόψουν την Μοσούλη από την Συρία. Πιθανά δεν θα επέμβουν στο κέντρο της Μοσούλης, αφού δεν είναι αποδεκτοί από τον σουνιτικό πληθυσμό, αλλά επιδιώκουν να ισχυροποιήσουν τη θέση τους ενόψει και της πιθανής μετατροπής τους σε πολιτικό συνασπισμό που θα συμμετάσχει στις επόμενες εκλογές!

Τρίτον, οι Πεσμεργκά που έχουν πλησιάσει τη Μοσούλη από το Βορρά και οι οποίοι επιθυμούν να θεμελιώσουν την παρουσία τους στην περιοχή, στηριζόμενοι στις κούρδικές μειονότητες με στόχο το μερικό έλεγχο των πετρελαίων και ασφαλώς τη διαπραγμάτευση με την κεντρική κυβέρνηση σε ό,τι αφορά τη χρηματοδότηση του ημιαυτόνομου κράτους τους από τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό. Οι Πεσμεργκά σταμάτησαν το ΙΚΙΣ το 2014 στα βορειοανατολικά, και με την ενίσχυση των ιμπεριαλιστών ανακατέλαβαν περιοχές της επαρχίας Νινευή που βρίσκονται έξω από τον τομέα τους και επομένως αντιμετωπίζουν την έντονη απαίτηση της Βαγδάτης να αποσυρθούν. Δύσκολα όμως θα εγκαταλείψουν πλούσια εδάφη ποτισμένα με το αίμα τους. Διεκδικούν το χωρισμό της Νινευή σε μικρότερα αυτόνομα κομμάτια με περιορισμένη την παρέμβαση της Βαγδάτης. Το ΡΚΚ φαίνεται να συμμετέχει και αυτό στην επέμβαση στην Μοσούλη με παρουσία στην απελευθέρωση του όρους και της πόλης Σινζάρ (που κατοικούνται από την μειονότητα των Γεζίντι) πράγμα που μαζί με την προετοιμασία των ΥΡΓ της Συρίας για την απελευθέρωση της Ράκα (του έτερου κέντρου του ΙΚΙΣ) προκαλεί την έντονη ανησυχία της Τουρκίας.

Τέταρτον, οι σουνιτικές δυνάμεις που έχει εκπαιδεύσει η Τουρκία μαζί με τον στρατό και την αεροπορία της χώρας, που απειλούν να επέμβουν στην περιοχή όπως ήδη έχουν κάνει στην Συρία. Στόχος είναι ο έλεγχος των πετρελαίων της Μο-

σούλης (διακαής πόθος της Τουρκίας από το 1991, όταν άρχισε η διάλυση του Ιράκ από τις επεμβάσεις των ΗΠΑ) αλλά και το τσάκισμα των Κούρδων και η αποτροπή της δημιουργίας αυτόνομης περιοχής στην Συρία. Η Τουρκία αντιμετωπίζει την εξέγερση των Κούρδων στο εσωτερικό της χώρας μετά την ηρωική αντίσταση των ΥΡΓ στο Κομπάνι και έχει κηρύξει τον πόλεμο στις κούρδικες περιοχές της Νοτιοανατολικής Τουρκίας. Μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα και την παράταση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης μέχρι τον Ιανουάριο, στην ουσία ο Ερντογαν επιχειρεί να εξοντώσει όχι μόνο τους πολιτικούς του αντιπάλους αλλά και όσους δεν συνεργάζονται μαζί του. Οι αρχές έχουν συλλάβει 35 χιλιάδες άτομα, ενώ έχουν θέσει σε διαθεσιμότητα πάνω από 100.000 σε στρατό, αστυνομία, δικαστικό σώμα και δημόσιο. Έχουν κλείσει 170 ΜΜΕ, 105 δημοσιογράφοι έχουν συλληφθεί, ενώ αφαιρέθηκαν 877 δημοσιογραφικές ταυτότητες! Η επίθεση ενάντια στο δίκτυο Γκιουλεν συνδυάζεται με την επίθεση ενάντια στους κούρδους τρομοκράτες. Ασφαλώς η Τουρκία θεωρεί ότι η χαοτική κατάσταση στη Μ. Ανατολή αυξάνει την ανάγκη των Δυτικών ιμπεριαλιστών να αναζητήσουν τη συμμαχία της για να σταθεροποιήσουν την κατάσταση και επομένως ζητάει διαρκώς μεγαλύτερα ανταλλάγματα. Πραγματικά οι ιμπεριαλιστές -των Ρώσων συμπεριλαμβανομένων- δέχονται να κάνουν παραχωρήσεις προκειμένου να μην αποσταθεροποιηθεί και η Τουρκία πράγμα που θα οδηγούσε την περιοχή σε κατάρρευση. Η επέμβαση στη Συρία, οι προσπάθειες για συμμετοχή στην επέμβαση στην Μοσούλη παρά την κάθετη αντίδραση της Βαγδάτης και ενδεχόμενες υποχωρήσεις στο Κυπριακό αποτελούν παραχωρήσεις για κατευνασμό της Τουρκίας. Ωστόσο δύσκολα θα μπορέσει να αποτρέψει τις εξελίξεις στο Κουρδικό και βέβαια τα όνειρα για έλεγχο Συρίας και Β. Ιράκ αποτελούν φρούδες ελπίδες παρά τους λεονταρισμούς του Ερντογαν για αμφισβήτηση της συνθήκης της Λωζάνης.

Το βέβαιο είναι ότι 1,5 εκατομμύριο κάτοικοι της Μοσούλης απειλούνται από τους βομβαρδισμούς του Διεθνούς Συνασπισμού των ΗΠΑ και από τις συγκρούσεις ανάμεσα στις μειονοτικές και θρησκευτικές ομάδες της περιοχής, με κίνδυνο τουλάχιστον 700.000 να πάρουν το δρόμο της προσφυγιάς, ενώ ακόμα μεγαλύτερης έντασης περιφερειακές συγκρούσεις κινδυνεύουν να ανοίξουν - για να μην μιλήσουμε για την πιθανότητα μιας κολοσιαιάς σύγκρουσης ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές, πράγμα που γίνεται όλο και πιο πιθανό όσο η κατάσταση περιπλέκεται περισσότερο.

